

Franz Volkmar Fritzsche

**Scholae Cathedralis Quae Gustrovii Floret Saecularia Tertia A. D. IV Nonas
Octobres A. MDCCCLIII Pie Concelebranda Indicit Rector Atque Senatus
Academiae Rostochiensis**

Rostochii: Adler, [1853]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1663483957>

Druck Freier Zugang

OCR-Volltext

R 297 e.
e

SCHOLAE CATHEDRALIS

QUAE GUSTROVII FLORET

SAECULARIA TERTIA

A. D. IV NONAS OCTOBRES A. MDCCCLIII (1853)

PIE CONCELEBRANDA

INDICIT

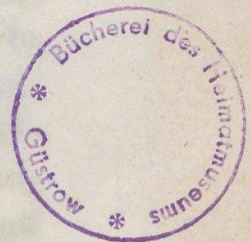
RECTOR ATQUE SENATUS ACADEMIAE ROSTOCHIENSIS.

ADDITA EST NARRATIO

DE E. BURMEISTERI STUDIIS LUCIANEIS.

ROSTOCHII

LITERIS ADLERIANIS.

D 33
F 20

2545

SCHEDE CARNE DRAVIS

QUIE GESTROU FLORET

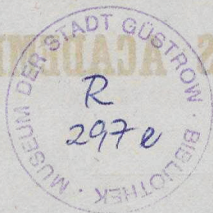
SAECULARIA TERBIA

A. D. II. NOVS OCTOBRES A. MDCCCLIII

PIE CONGELBRANDA

INDICI

RECTOR ATQUE SENATUS ACADEMIAE ROSTOCHENSIS

ADHUC EST ARRITIO

DE F. BURMEISTERI STUDII RECTORIS

ROSTOCHII

LITERIS ACADEMICIS

A. G. H. RASPIO

DOCTISSIMO CLARISSIMOQUE VIRO

S. D.

F. V. FRITZSCHUS.

In magna quadam felicitatis meae parte repono, quod Gustroviensis Gymnasii saecularia tantulo post eadem Suerinensis sacra nobis agenda sunt, quod gratulationem nova nec minus vera sequi debet gratulatio, quod literae nostrae rursus ex umbraculis in solem producendae sunt. Gemina haec utraque causa est, similis Vestrae ac Fredericianae scholae splendor, eadem utrimque magistrorum discipulorumque aemulatio, par prope Tibi quae ipsi Wexio nostro laus impertitur. Itaque non miraberis Vobis quoque in communi causa honores communes ab Academiae senatu decretos esse. Nam primum Vos quoque quotannis quasi quaedam veteranis commilitonibus subsidia, juvenes Vestro labore optime instructos in Academiam nostram submittitis, ut nobis ne liceat quidem erga Vos esse ingratis: tum multos ejusmodi discipulos formastis, qui labore, virtute, pietate a Vobis ad-suefacti et parvo contenti essent et iidem quamvis ampli

offici partibus plane satisfacerent. Quo in genere collegis Tuis dignum imitatione exemplum in Temet ipso propositum est. Tu enim magno literarum amore flagras, Tu muneris partes singulari quadam fide explas, Tu Ipsi Principi, qui scholarum quoque adsiduam curam gerit, toto animo deditus es, Tu de patria nostra optime mereri studes. Quo magis gaudeo, Te, mi Raspi, olim ex mea ipsius disciplina profectum esse. Etsi tum longe plura Tuo ipsius ingenio adsecutus es, tum alium virum mea laude majorem habuisti, quem sequi imitarique posses, ad cujus denique auctoritatem totum Te componeres, Fridericum Besserum. Hic vir et verbis et exemplo suo Vos docuit in curriculo pulverem scholasticum colligere et maximos labores aequo animo perferre. Qui quum apud Vos parvum atque exiguum esse magistrorum numerum doleret, industria tamen vires compensari posse ratus bonum praeceptorem patriae natum esse non sibi adseveravit. Postremo quum ipse literarum amantissimus esset, tamen non quantum quisque Vestrum cuperet, sed quantulum temporis scholae ac muneri superesset, tantum in libris scribendis consumi debere ostendit. Tantus igitur scholae amor Besseri animo insitus et ab illo primum in Te tum in caeteros magistros transfusus et Bessero decori et ipsi gymnasio saluti fuit effecitque, ut plerique qui e Vestra palaestra exissent, multum sane civitati nostrae prodessent. Quamobrem Academiae Senatus decrevit, primum duo Professores ipso die festo gratulandi causa ad Vos Gustavoium legari, tum etiam libellum Academicum edi, in quo et promerita meritorum

Vestrorum laus et nova de humanioribus literis disputatio inesset. Itaque de Luciani Alexandro commentarium, quem hujus loci angustiae non caperent, seponere coactus, praeterquam quod extremam Galli partem denuo correctam addidi, brevem de E. Burmeisteri studiis Lucianeis narrationem scripsi, quam Tibi veteri et collegae et amico Burmeisteri nostri haud ingratham spero futuram. Libellum, quo Te sacra Vestra publice nuntiaturum ostendisti, necdum illum ad nos perlatum cupide exspecto. Interim egregiam commentationem nuper a Te Gustavo editam, „Ansichten über die gegenwärtige Aufgabe des Gymnasiums“ relegi, in qua de plerisque rebus Tecum mihi convenit, de nonnullis ut fit aliter sentio. Nam quod Tibi jure faciendum putas, idem aliis magistris p. 18—20 fin. suadere debebas, non ut et ipsi quemadmodum Tu soles pro Euripide Sophoclem eligerent, sed ut Tuo exemplo suum quisque scriptorem sibi que notissimum discipulis explicaret. Jam anglicae linguae studium, quod Tu p. 12 e gymnasiis tantum non expellis, ego hac aetate ita augendum esse censeo, ut gallicarum lectionum, quas Tu idem tantopere commendas, numerus minuatur. Denique quod p. 19 multas horas de poetarum latinorum lectione detractas prosaicis scriptoribus addere mavis: ego vero ut plane contra faciatis etiam atque etiam Vobis suadeo. Profecto enim in plerisque Megapolitanorum gymnasiis vel nunc poetae latini minus aliquanto ac debebant exponi versarique solent. Contra illud inprimis laudamus, quod p. 9 veteres linguas aut accurate tractandas esse aut omnino non tractandas sta-

tuisti ideoque eis, qui nuper tumultuosa voce harum linguarum studium mirè imminui debere clamarunt, palam resistere conatus es. Periculum est enim, ne quod clamatores isti partim egerunt, antiquae literae ipsae et cum his postremo omnes omnino literae funditus intereant atque prima quaeque concedendo Germanorum populus omnibus in literis jam diu regnare solitus in extremam recidat barbariem. Nosti enim illud Horati nostri, „Utor permissis caudaeque pilos ut equinae paullatim vello, et demo unum, demo etiam unum, dum cadat elusus ratione ruentis acervi.“

Rebus tandem tranquillatis in gymnasia nostra alius generis tela veneno plena a theologiae candidatis quibusdam conjecta sunt. Qui quum Graeciae Latiique scriptores paganos a pueris christianis legi debere negassent, rei ante eum diem inauditae christiani (ut putabant) gymnasii instituendi periculum fecerunt, in quo exterminatis, qui non sine causa classici scriptores appellantur, parum doctos ecclesiae patres prope solos interpretari auderent. Quam rem praeter Te ipsum l. l. p. 3 C. Sintenisius in oratione mense h. a. Majo Servestae habita p. 12, Wexius noster in oratione Sextili mense Suerini edita p. 8 alique haud pauci attigerunt. Et ipsa quidem accusatio, quam Mureti primum aetate natam scis et vetustate prope obsoletam, nostro tamen tempore non inepte contemnenda sed accurate videtur tractanda esse. Pristinus enim religionis amor quum inter nostrates diu refrixisset, tandem aliquando resusci-

tatus est, cui nihil obesse multumque adeo prodesse gymnasiolorum nostrorum studia quamvis per se pateat, hoc tamen tempore vel sic clare ostendi debet. Quamquam Germani non solum religioni verum etiam doctrinae valde dediti sumus. Atqui omnes literae in gymnasiis certe aut classicorum scriptorum auxilio tractandae sunt, aut tractari omnino non possunt, deficiente altero quo omnes pueri utantur mentis excolendae instrumento. Ita qui veterum linguarum studia corruperit, caeteras quoque literas, quae hoc quasi fundamento nituntur, corrumpere corruptasque delere videtur. Deinde literarum salute ipsorum Principum salutem contineri existimo. Nam historia docet, qui republica sublata primum regnare coepissent, eos literarum studia egregie adjuvisse, ut ipsum Augustum. Quum enim in cultiore populo nihil agere mens humana nequeat, literis de quibus cogitetur sublatis continuo de civitate administranda cogitatur gliscente libertatis desiderio. Nunc ad crimen ipsum revertamur id est ad periculum, quod theologi quidam gentilium scriptoribus legendis religioni christianae imminere opinantur. Quanto rectius olim ipse Lutherus noster amisso veterum linguarum studio dei verbum religionemque amissum iri iudicavit. Nostra enim evangelicorum ecclesia eo potissimum introducta est, quod Lutherus et libros sacros vertisset et versos cum populo communicasset et eos a doctis theologis melius etiam explicari jussisset et cum ecclesia scholas quoque literarum luce veterum scriptorum studio accensa emendasset. Ita fit, ut nostrae ecclesiae inter semibarbaros nihil loci sit, sed ut omnes

populi evangelicae fidei addicti in scholis bene instituti esse et literis probe exculti reperiantur. Adeo evangelica fides nisi eorum populorum, in quibus theologicae aliaeque literae florent, ne cogitari quidem potest: quarum studio sublato religio nostra necessario tolletur nosque ipsi in pontificiorum superstitionem relabemur. Quamobrem adversarii, qui omnes literas sensim extinguere conantur, ea ipsa quam se opinantur adiutores religione nos spoliant. Qui si quod improvide agunt ubique assecuti fuerint, tota evangelicorum ecclesia intereat necesse est. Inter catholicos autem haec delatio saepius etiam quam inter evangelicos et multo acrius jactata est. Sed de illis hoc unum dicam, quod post tot tantasque lites res ipsa certissime docuit, ne catholicos quidem sua in schola utcumque modica classicis scriptoribus carere ullo modo posse quamlibet deminutis electione et per lacunas prope castratis. Ceterum valde optamus, ut de omni hoc argumento singularis liber isque dignus rei ipsius gravitate quam primum scribatur, praesertim quum multi accusatores quid hoc loco agatur, plane nesciverint. Agitur autem de ejusmodi re, quae non solum ad religionem pertineat, sed vel maxime sit literaria, qua in re primo docendum sit, quales sententiae classicis scriptoribus contineantur: quae nisi cum religione christiana recte comparatae fuerint, quid inter utrasque rationis intercedat, frustra quaesiveris. Itaque praeterquam quod varia et philologici et theologici generis eruditio requiritur, adde etiam multam lectionem, si quis perpetuam totius litis historiam contexere voluerit:

ante omnia animo opus est a praejudicatis opinionibus liberrimo. Plerique enim animo (ut fit) vel timida religione vel arroganti sapientia praeoccupato tam cupide disputarunt, ut accusando et defendendo neutri modum tenerent, sed in contrarios errores inciderent. Minus cupide et longe doctius quam caeteri omnes, quos equidem viderim, de hac re C. G. Siebelis in hoc libro diseruit: „Disputationes quinque —. Lipsiae, Libraria Eduardi Kummeri. MDCCLXXXVII,“ quem Tibi librum, mi Raspi, nunc maxime legendum puto. Hic igitur, sicut ipse professus est, ostendere studuit, in veterum Graecorum Romanorumque doctrina religionis ac morum plurima esse, quae cum christiana religione consentiant amicissime, neque humanitatis studia per suam naturam de vero religionis cultu quidquam detrahere, sed ad eum alendum conservandumque plurimum conferre. Quemadmodum autem Siebelisius ex utriusque linguae scriptoribus plurimos aptissimosque de religione locos et eos bene dispositos collegit (p. 1—196): sic testimoniis allatis ipse (quod nollem factum) demonstratione abstinuit, ut bonum librum praeparasse magis videatur quam ipse confecisse. Quare nos ex iis, quae de universo hoc genere dici possunt, pauca adjiciemus. Ac primum scriptores illi pagani, quorum plerique Christo aetate antecesserunt, de ipsa religione nostra ut sibi ignota penitus tacent minimeque eam tanquam adversarii impugnant. Iidem vero quum suorum gentilium superstitiones graviter ipsi refutaverint, eo christianam religionem magnopere adjuverunt. Nam suae religionis dog-

mata, i. e. poetarum fabulas et phantasmata illorum certe scriptorum plerique nulla esse crediderunt, veluti Tullius, qui in Quaestt. Tusc. I, 6 init. adeo quenquam delirare negat, quem ista poetarum et pictorum portenta moveant. Hinc illi pie nec male crediti sunt Christum, quem nondum invenire potuissent, magna tamen cura ac religione jam tum quaesivisse. Divinitas autem christianae religionis multo magis elucet certiusque cognoscitur paganorum religione perspecta, quae ipsa a Christo abolita est. Quare hac ipsa utriusque religionis comparatione ecclesiae patres uti consueverunt. Sic etiam Lucianeos improborum deorum dialogos legere nemo potest, quin paganorum dogmata abominetur seque christianum natum esse toto animo gaudeat. Sed a populari gentilium religio, ipsorum scriptorum, sapientissimorum virorum probe discernenda est, in qua christianae religionis initia quaedam et prima quasi elementa certo agnoscas. Nam id scriptores illi unicuique agendum esse docent, ut non solum mentem excolat, verum etiam animum emendet, ut homo natus verae humanitatis ornameto omniumque virtutum generi studeat, ut non umbram virtutis, sed eam speciem quam mente videmus deductis omnibus vitiis sequatur. Hos qui adsiduo legerit, nae is ut vere sit vir bonus elaborabit, pejusque leto, ut ait Horatius, flagitium timebit. Hinc illae literae ut animi et mentis emendatrices atque humanitatis quasi effectrices humaniores literae sive humanitatis studia appellata sunt. Quo majorem autem scriptores illi animis religionem incuterent, etiam in morum praeceptis homini

ad deum, quem pars eorum et perfectum et vero unicum esse jam viderat, omnia referenda esse demonstrarunt. Quin etiam inter philosophos certe, quos hic potissimum auctores sequimur, fuerunt, qui animum humanum esse immortalem confirmarent. Atqui haec quae dixi omnia a Christo minime abrogata sunt, sed nunc ut doctrina de uno deo et de immortalitate magis etiam correctae, nunc ut morum disciplina magnam partem retenta videntur. Quae autem servata sunt, ea non ad caput religionis nostrae, revelationem ipsam, sed ad naturalis religionis locos jure revocantur. Quamobrem in multis Ciceronis libris (ut his utar) generis philosophici, velut in libris de officiis et in quaestionibus Tusculanis vix quidquam invenias, quod ipsius Christi praeceptis non plane conveniat. Neque vero aut tam impius sum aut tam stultus, ut oratione mea de christianae religionis divinitate quidquam detractum velim. Hoc unum ostendere volui, scriptores quos dixi paganos salva pietate christiana ab juventute nostra posthac quoque tractari posse. Nimirum ut mens excolatur, minime ut religionis praecepta tradantur, quae ex ipsis christianorum libris sacris unice repetenda sunt. Sed quoniam veterum philosophorum mentio facta est, de Stoicis non nihil addendum videtur. Tametsi igitur Tu, Raspi, l. l. p. 3 ab eo theologo recte dissentis, cui Cicero jejunus aretalogus fuisse visus est: vel sic tamen Ciceronem fuisse malletm Stoicum. Hi enim morum disciplinam non frigide enarrare solebant, sed animi eorum magna pietate ac religione perfusi erant. Idem, ut multa Chrysippi fragmenta docent, ipsas Ho-

mericorum deorum fabulas allegorica interpretatione
 usi ad ethicam doctrinam revocarunt. Omninoque haec
 ethica Stoicorum, quibus ipsa virtus finis bonorum esse
 videbatur, apud Graecos Romanosque in summa fuit
 dignitate. Quid, quod his Stoicis, ut Cleanthe, ut Se-
 neca aliisque ipsi ecclesiae nostrae patres adeo delect-
 tati sunt, ut non solum multos eorum locos afferrent et
 probarent, sed etiam hos ad christianam religionem pro-
 xime accessisse concederent. Ac profecto qui vel Clean-
 this hymnum in Jovem vel totum fere Senecam legerit,
 scriptores sibi legere videbitur christianos. Hic facere
 non possum quin alium ejusdem Cleanthis locum a Se-
 neca eodem latine versum, qui et ipse christiano dignus
 est addam in eoque desinam. Verba sunt philosophi
 Jovem alloquentis:

„Duc me parens celsique dominator poli,

quocunque placuit: nulla parendi mora est.

Adsum impiger: fac nolle, comitabor gemens

malusque patiar, quod pati licuit bono.“

Vale.

Dabam Rostochii Idibus Septembribus.

ΟΝΕΙΡΟΣ Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

Vol. II. p.
737 ed. Reitz.

MIK. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρῶν, σὺ δὲ ὅποτε βασιλεὺς ἦσθα (φῆς γὰρ καὶ **XXIV**
 βασιλεῦσαι ποτε), ποίου ἐπειραθῆς τοῦ βίου ἐκείνου; ἢ που πανευδαίμων
 738 ἦσθα τὸ κεφάλαιον ὅ τι * πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων ἔχων; **ΑΛΕΚ.**
 Μηδὲ ἀναμνήσης με, ὦ Μικύλλε· οὕτω τρισάθλιος ἦν τότε, τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν
 ὅπερ ἔφησθα πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἐνδοθεν δὲ μυρίαῖς ἀνίαις ξυνών.
MIK. Τίτοι ταύταις; παράδοξα γὰρ καὶ οὐ πάντη πιστὰ φῆς. **ΑΛΕΚ.** Ἦχορον **VII**
 μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μικύλλε, παμφόρου τινὸς καὶ πλήθει ἀνθρώπων καὶ
 κάλλει πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, ποταμοῖς τε ναυσιπόροις

C. XXIV. βασιλεῦσαι ποτε, ποίου] ita conjeci. βασιλεῦσαι ποτε, ποίου ποτ' G.A. βασι-
 λεῦσαι ποτε, ποίου τὸτ' A. βασιλεῦσαι ποτε etiam L. ποίου τὸτ' etiam C. ποίου ποτὲ TV.
 βασιλεῦσαι, ποίου τινὸς v. et fortasse D. — τοῦ βίου ἐκείνου A. ἐκείνου τοῦ βίου D et v.
 In G haec desunt usque ad ὅ τι πέρ ἐστι. — ἔφησθα] ἔφης A. — ἐνδοθεν ADGV. ἐνδον v.
 Cf. varr. lect. Parasit. c. 53. — ξυνών AC. συνών D et v. — πάντη ACTVY. πάνν DG et v. —
 κάλλει πόλεων Da. κάλλει τῶν πόλεων A et v. — ἀξίας D et v. ἀξίαις A. Falso. — ἀνάριθ-
 μον D et v. ἀνήριθμον A. — ὁ κοῖλος om. DGa. — πᾶσα ἐς ὑπερβολήν] ἐς ὑπερβολήν πᾶσα
 A. — ξυνέθεν ADG. συνέθεν v. — προπομπέοντας AGV. προπέμποντας D et v. — ἐκεί-
 νοις μὲν] ἐκείνοις μὲν τοῖτοις n (sc. e codice), quo confirmatur paullo post τοῖτοις pro ἐκεί-
 νοις. — τῆς ἀγνοίας v. τοῖς ἀγνοίας A. τῆς ἀνοίας DL. — συνεγίνωσκον v. συνεγίνωσκον AG.
 — τοῖτοις AV. ἐκείνοις D et v. — οἴους ἢ AD et v. οἴους ὁ La. οἷς ἢ V. — ἐποίησαν ACGA.
 ἐποίησεν D et v. — κάκεινων A. ἐκείνων D et v. — ἕκαστος om. DGa. — ἔκτοθεν μὲν V
 Jacobitii probante Dindorfio. ἔκτοθεν μὲν A, quod olim receperam. τὰ ἐκτὸς ὁ μὲν v. et
 diserte D. — ποσειδῶν τις A. ποσειδῶν D et v. — ἐκ χρυσίου AC. ἐκ χρυσοῦ GATVn. χρυσοῦ
 v. et D. — συνεργασμένος A. — ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ DG. ἔχων τῇ δεξιᾷ A et v, quod defendi
 potest. Cf. D. Marin. XIV, 2 et Anachars. c. 7. Malui tamen ob collocationem verborum
 Jacobitio auctore praeverbium recipere. — τὰ γ' ἐνδον ACGA. τὰ ἐνδοθεν D et v. — δια-
 πεπερονημένους AG. πεπερονημένους D et v. πεπαρονημένους L. — πίτταν καὶ πηλόν AGTVn.
 πίτταν ἐπόπηλον v. et diserte D. — πολλήν τινα τοιαύτην ACA. τοιαύτην πολλήν τινα G.
 τοιαύτην τινὰ πολλήν D et v. — μυῶν ADG. μυῶν v. De A non erat quod Jacobitius du-
 bitaret. Μυῶν conjecerant Palmerius et ad similem I. Jov. Trag. c. 8 Solanus, tacite probante
 Bastio Epist. Critic. p. 169. Frustra olim p. 299 Wesselingio duce vulgatam defendere studui.
 Hinc Klotzius μυῶν male retinuit, non item Jacobitius. — μυγαλῶν A et v. μυγαλεῶν D.
 μυγαλέων L. — τοιοῦτόν AD et v. τοιοῦτό GV. —

καταρροεομένης καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης, καὶ στρατιὰ ἦν πολλή καὶ ἵππος
 συγκεκριμένη καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον καὶ τριήρεις καὶ χρημάτων πλῆθος
 ἀνάριθμον καὶ χουσοὶς ὁ κοίλος πάμπολυς καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα
 εἰς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη, ὥστε ὅποτε προίοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν
 καὶ θεὸν τινα ὄραν ᾔοντο καὶ ἄλλοι * ἐπ' ἄλλοις ξυνέθεον ὀψόμενοι με, οἱ δὲ 739
 καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκοιβῶς ἐωρακέναι τὸ ξεῦρος,
 τὴν ἐρεστροίδα, τὸ διάδημα, τοὺς προπομπέοντας, τοὺς ἐπομένους. ἐγὼ δὲ
 εἰδὼς ὅποσα με ἤνία καὶ ἔστρεφεν, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγίνωσκον,
 ξιμαντὸν δὲ ἤλεον ὁμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις τούτοις κολοσσοῖς, οἴους ἢ Φει-
 δίας ἢ Μύρων ἢ Πραξιτέλης ἐποίησαν κἀκείνων γὰρ ἕκαστος ἔκτισθεν μὲν
 Πηλοσίδων τις ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος ἐκ χουσίον καὶ ἐλέφαντος ξυνεργασμένος,
 κεραινὸν ἢ ἀστρατὴν ἢ τριάνταν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, ἦν δὲ ὑποκύψας ἴδης τὰ
 γ' ἔνδον, ὄψει μογλοὺς τινὰς καὶ γόμφους καὶ ἦλους διαμπὰξ διαπεπερονημέ-
 ρους καὶ κορμούς καὶ σφῆρας καὶ πίπτεν καὶ πηλὸν καὶ πολλὴν τινα τοιαύτην
 ἀμορφίαν ὑποικουροῦσαν. εἰ λέγειν μῶν πλῆθος ἢ μυγαλῶν * ἐμπολιτευόμε- 740
 XXV νον αὐτοῖς ἐρίοτε. τοιοῦτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν. ΜΙΚ. Οὐδέπω ἐρησθα

C. XXV. οὐδέπω] οὐδέποτε L. — ἐρησθα] ἐρης AC. — μογλοὺς καὶ γόμφους A. γό-
 μφους καὶ μογλοὺς D lemma scholii et v. γόμφους G omissis καὶ μογλοὺς. Referuntur haec ad
 verba c. 24 μογλοὺς τινὰς καὶ γόμφους. — οὔτινες AC. οὔτινες εἰεν D et v. — ἢ τις] εἴ τίς

A. — τὸ γε] τῷ γε A. — εἰκέ σου τῷ] ita conieci. εἰκέναι σὺ τῷ A. εἰκεν οὗτος D (ie.
 οὗτος et supra οὗτος). εἰκεν οὗτος Ya (fortassis etiam G, qui apud Jacobitium εἰκεν οὗτος
 τῷ). εἰκεν οὗτος v. Quod meliore etiam sententia conieci, id ipsum in codicum scripturis
 inest: non inest εἰκεν οὗτος Guyeti conjectura Jacobsio Dindorfioque probata. Τῷ articulo
 opus esse etiam Klotzius monuit caeteroqui tamen caecutiens. — γὰρ τε] γὰρ τοι A. — σὺ
 δε A. σὺ δε καὶ D et v. σὺ δε τὰ ἔνδον ἤδη καὶ τοῦ G. — δείματα Solanus et postea ADC
 GLAY. δήματα T. δήματα v. δείματα d p. — καὶ ὑποψίας] τὰς ὑποψίας G. καὶ τὰς ὑπο-
 ψίας L. — καὶ ante ἐπιβουλάς om. G. — τε] τὸ L. — ἐγγίνεται ACGL. ἐγγίνεται v. Attici
 ut γίγνομαι et γιγνώσκω, ita iidem ἐγγίνομαι, συγγίνομαι, συγγνώσκω praetulisse videntur. —
 ἀλλ' ἀνάγκη A. ἀλλὰ ἀνάγκη v. — διασκοπεῖσθαι ACGLV. διασκοπεῖν D et v. — ἔπνος —
 ὀρμαίνοντα] JI. α', 4. — ἐγγόντων A et v. ἐγγόντων D et fortasse G, qui apud Jacobitium
 ῥεγγόντων. — ἀπάντων] πάντων a. — Ἀσδόν] G in mrg: γφ'. υἱόν. — ὁ υἱός ACGA. υἱός v.
 et fortasse D. — πρὸς τὸ οὗς ego praef. Quaestt. p. XXIX. πρὸς οὗς A et v. πρὸς οὗς G. haec
 duo verba πρὸς οὗς om. Da, sed legerat schol., cujus verba ἰδίᾳ ἀνακρινόμενος ad h. l. non
 ad superius ξενολογῶν referri debebant. Ubique Lucianus (ut in simillimis locis De Calumn.
 n. i. cred. c. 2 et Deor. Conc. c. 1) πρὸς τὸ οὗς non sine articulo. Plurima collegit Valcke-
 narius ad schol. Phoeniss. p. 714, quibus lectis apparet poetas de certa aure etiam πρὸς οὗς,
 pedestres autem constanter cum articulo πρὸς τὸ οὗς dixisse. — Σορακοσίον Dindorfius. σορ-
 ρακοσίον D. σορακοσίον A. Σορακοσίον v. — post σέλκενος D continuo pergit τὸ δε,
 omissis ἀλλὰ κἀκείνα usque ad διαπεθερῖζοντες. — δὲ] δύο G. — διαπεθερῖζοντες] διαλεγό-
 μνοι VY, quam lectionem huc, non ad superius λεγόμενοι spectare vidit Lehmannus. — τοὺς
 φιλάτους μάλιστα v. μάλιστα τοὺς φιλάτους AG. τοὺς φιλάτους (omisso μάλιστα) D. —
 ἤξειν ἐπιζέειν v. et diserte D. ἐπιζέειν ἤξειν A. De re ipsa consentit Aeschylus Prometh.

217 τὸν πηλὸν καὶ τοὺς μοχλοὺς καὶ γόμφους οὔτινες τῆς ἀρχῆς οὐδὲ τὴν ἀμορρίαν ἐκείνην τὴν πολλὴν ἣτις ἐστίν· ὡς τό γε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον καὶ τοσούτων ἀρχοντα καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως εἰσὶ σοι τῷ κολοσσιαίῳ παραδείγματι θεοπέσιον γὰρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ κολοσσοῦ λέγε.

ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἶπες σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς φόβους καὶ τὰ δαίματα καὶ ὑποψίας καὶ μίσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων καὶ ἐπιβουλάς, καὶ διὰ ταῦτα ὑπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον κάκεινον, καὶ ταραχῆς μετὰ ὀνειρώματα καὶ ἐννοίας πολυπλόκουσ καὶ ἐλπίδας αἰεὶ πονηράς, ἢ τὴν ἀσχολίαν καὶ χρηματισμοὺς καὶ δίνας καὶ ἐσοτρατείας καὶ προστάγματα καὶ συνθήματα καὶ λογισμοὺς; ὕψ' ὧν οὐδὲ ὄναρ ἀπολαῦσαι τινας ἠδέος ἐγγίνεται, ἀλλ' ἀνάγκη ὑπὲρ ἀπάντων μόνον δια-
741 σκοπεῖσθαι καὶ μυρία ἔχειν πράγματα· * οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα

καὶ ταῦτα ὀνειρώτων Ἀχαιῶν ἀπάντων. λυπεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν ὁ υἱὸς κωφὸς ὢν, τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρω ξενολογῶν, ἄλλον δὲ Δίων πρὸς τὸ οὖς τισι τῶν Συρακοσίων κοινολογούμενος, καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος καὶ Περδίκαν Πτολεμαῖος καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ κάκεινα λυπεῖ, ὁ ἐρω-
1173X μένος πρὸς ἀνάγκην ξυνῶν καὶ πειλακίς ἄλλω χαίρουσα καὶ ἀποστήσεσθαι τινες λεγόμενοι καὶ δὴ ἢ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον, ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλάτους μέλιστα καὶ ἐκείνων αἰεὶ τι δει-
1173X ρὸν ἤξειν ἐλπίζειν. ἐγὼ μὲν οὖν ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανον ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ πρὸς ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος
1173X κατέλαβεν. ΜΙΚ. Ἀπαγε, δεῖνὰ ταῦτα φῆς, ὦ ἀλεκτρούων. ἐμοὶ δ' οὖν πολλὰ XXVI

v. 226 Ἔνεστι γὰρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι νόσημα, τοῖς φίλοισι μὴ πεποιθέναι. — ἐγὼ μὲν οὖν — ἀπέθανον L. ἐγὼ γοῦν — ἀπέθανον D et a Reitzii (a Jacobitii οὖν pro γοῦν). ἐγὼ γ' οὖν — ἀπέθανον G. ὁ μὲν γοῦν — ἀπέθανεν A et v. Quum gallus, ut e c. 20 et 24 patet, olim ipse regnarit, prima persona nec sine lepore et cum egregio quodam acumine posita est, in quo Luciani ingenium non librarii facile agnoscas. Tum minime ὁ μὲν γοῦν sed certe ὁ μὲν οὖν scribendum esset, quod nusquam legitur. Receptum est ἐγὼ μὲν οὖν a Schmiedero, a me p. 300 et Lehmanno, non a Klotzio ejusque pedisequis. — τὸν δὲ πρὸς ἄλλον ἴσως] ita conjeci. τὸν δὲ ἄλλον ἴσως A et v. τὸν δὲ ἄλλος ἴσως Ua et (qui ἴσως pro ἴσως) G. τὸν δὲ ἴσως ἄλλος D. Dedi id quod sententia postulat. Nam et gallus rex a filio et filius rex ab amasio et amasius rex ab alio omnes tamen veneno absumpti sunt. — ὁμοιότροπος θάνατος v. et diserte D. ὁμοίος τρόπος θανάτου ACV, haud dubio glossemate. —

C. XXVI. ἐμοὶ δ' οὖν] Libri omnes ἐμοὶ γοῦν. — ἀσφαλλέστερον usque ad φιάλης om. A. — ἢ ἀκονίτω ADG. καὶ ἀκονίτω v. — γοῦν ADG. δὲ v. — παρολιόθοι Guyetus et postea G. παρολιωθοῦ A et v. — τῆς ἐπ' τῆς om. A. — τοὺς δακτύλους ACGA et ordine alio αἰμ. τοὺς δακτύλους ἐντεμ. ὀλίγον τι V. τοῦ δακτύλου v. et fortasse D. — θανάσιμα] θανασιμοίς G. — ξυνόντες AC. συνόντες D et v. — ἐστι A et v. ἐστίν a. ἐνεστι GA. ἐνεστιν D. — διαδήματ' D et v. διαδήματα ACGA. — γίγνεται A et v. γίνεται DG. — κενεμβατήσας ACGAV

ἀσφαλέστερον * στυτοτομῆν ἐπικεκνῦότα ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης κωνεῖν 742
 ἢ ἀκονίτω συνανακραθεῖσαν φιλοτησίαν ὁ γοῦν κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρο-
 λίσθοι τὸ σμύλιον καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθύ, ὀλίγον τι αἰμάξει τοὺς
 δακτύλους ἐντεμόντα· οἱ δὲ ὡς φῆς θαλάσσια εὐοχοῦνται, καὶ ταῦτα μυθίοις
 κεκοῖς ξυνόντες. εἴτ' ἐπειδὴν πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς
 ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἔστι τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας ἢ Σισύ-
 φους ἢ Τηλέφους διαδήματ' ἔχοντας καὶ ξίφη ἐλεφαντόκοπα καὶ ἐπίσειστον
 κόμην καὶ χλαμύδα χρυσοπάστον· ἦν δὲ, οἷα πολλὰ γίνεται, * κενεμβατήσας 743
 τις αὐτῶν ἐν μίση τῇ σκηπῇ καταπέση, γέλωτα δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς
 τοῦ προσωπείου μὲν συντριβέντος αὐτῷ διαδήματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς
 κεφαλῆς τοῦ ὑποκριτοῦ καὶ τῶν σκελῶν ἐπὶ πολὺ γυμνουμένων, ὡς τῆς τε ἐσ-
 θῆτος τὰ ἐνδοθεν φαίνεσθαι ῥάκια δύστηνα ὄντα καὶ τῶν κοθόρων τὴν ὑπό-
 δεσιν ἀμορφοτάτην καὶ οὐ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. ὄρας, ὅπως με καὶ εἰκάξειν
 ἤδη ἐδίδαξας, ὧ βέλτιστε ἀλεκτρονῶν; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι ὤφθη
 οὔσα· ἵππος δὲ ἢ κύων ἢ ἰχθὺς ἢ βάτραχος ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφερες ἐκείνην.

XXVII τὴν διατριβὴν; * ΔΔΕΚ. Μακρὸν τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον καὶ οὐ τοῦ παρ- 744
 ὄντος καιροῦ· πλὴν τό γε κεφάλαιον, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἀπραγμονέστερος τῶν
 βίων ἔδοξε μοι τοῦ ἀνθρωπείου, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεῖαις
 ζυμμεμετρημένος· τελώνην δὲ ἵππον ἢ σκυφοάντην βάτραχον ἢ σοφιστὴν κολοῖον
 ἢ ὄψοποιόν κώνωπα ἢ κίναιδον ἀλεκτρούνα ἢ ὅσα ὑμεῖς ἐπινοεῖτε, οὐκ ἂν

XXVIII ἴδοις ἐν ἐκείνοις. ΜΙΚ. Ἀληθῆ ἴσως ταῦτα, ὧ ἀλεκτρονῶν· ἐγὼ δὲ ὁ πέπονθα

IVXX

et schol. προσκρούσας D et v. — παρέχει A et v. παρέχε DLα. παρέχοι V. — ὡς A et v.
 sed om. DLα. — φαίνεσθαι] φαίνεται A. — ῥάκια δύστηνα ὄντα A et v. ῥάκια ὄντα δύ-
 στηνα D. — κοθόρων ACT. ἐμβάδων D et v, pro quo certe ἐμβατῶν scribendum erat, ut
 bene Reitzius. — ἐπόδεσιν] ἐπόδησιν G. — οὐ κατὰ A. οὐχι κατὰ D et v. ὁ . . κατὰ G. —
 ποδός] παιδός A. — ἤδη ἐδίδαξας ὧ] ita conjeci. ἤδη ἐδιδάξω ὧ G. ἐδιδάξω ἤδη ὧ ACV.
 ἐδίδαξας ἤδη ὧ D et v. ἐδίδαξα ἤδη ὧ Y. Transposito cum G. ἤδη aut scribendum ἤδη
 ἐδίδαξας ὧ, aut ἤδη ἐδιδάξω ὧ, in quo tamen ω litera mero errore e proxima ὧ iterata vi-
 detur. Alioquin ὁ διδάσκαλος ἐδιδάξατο pro usitatiore ἐδίδαξεν et ipsam attice dicitur. Vide
 Aristoph. Nub. v. 782, ubi Hermannus et Pindari et vero Simonidis exemplo utitur. Praeterea
 vide Lucianum De Dea Syria c. 15 et quae apte Klotzcius comparavit, Harmonid. c. 1, Ana-
 chars. c. 17 et ibid. c. 19. — ante ἀλλὰ τυραννὶς μὲν nova persona est in A. — τοιοῦτόν]
 τοιοῦτό G. — ὁπότε AD et v. ὅτε TV. —

C. XXVII. τοῦτον ADGUVn. τοιοῦτον v. — καὶ χρεῖαις om. G. — ζυμμεμετρημένος
 ACV, probante etiam Schaefero ad Dion. Hal. in Indice p. 164. συμμεμετρημένος GA. μεμε-
 τρημένος Da. ἐμμεμετρημένος v. — ὄψοποιόν A scholiasta et v. ὄψιπέτην DL. — ἢ ὅσα A.
 καὶ τᾶλλα ὅσα D et v. — ἐπινοεῖτε] ita conjeci. ἐννοεῖτε AVY. ἐπιτηδέετες D scholiasta et
 v. Cf. Burmeister Quaestt. Crit. p. 42 sq. —

C. XXVIII. ἀληθῆ ἴσως ταῦτα ADG, fortassis etiam C. ἀληθῆ ταῦτα ἴσως L. ἀληθῆ
 ταῦτα ἴσως v. — ὁ πέπονθα ADGa. ὧ γε πέπονθα v. — πρὸς σε] Libri πρὸς σέ. — εἰπείν A.

οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σε εἰπεῖν· οὐ δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν ἣν ἐκ
 παιδῶν εἶχον πλούσιος γενέσθαι, ἀλλὰ μοι καὶ τὸν ἑνὸν ἐπιθυμῶν ἐπι
 μῶν ἐστὴν ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καταράτῳ Σίμωνι
 ἀποπνίγομαι τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσοῦτοις. *AAEK.* Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὃ
 745 Μικυλλε, καὶ ἐπιείτερο ἔτι νῦν ἐστίν, ἑξαναστάς * ἔπου μοι ἀπάξω γὰρ σε παρ'
 αὐτὸν ἐκείνον τὸν Σίμονα καὶ ἐς τὰς ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδης οἷα τὰ
 παρ' αὐτοῖς ἐστί. *MIK.* Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; εἰ μὴ καὶ
 τοιχωρῶν γε σύ με ἀναγκάσεις. *AAEK.* Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὔτερο
 ἱερός εἰμι, τοῦτο ἑξαίρετον ἔδωκέ μοι, ἣν τιμὴ τῶν οὐραίων πτερῶν τὸ μήμιστον,
 ὃ δὲ ἀπαλότῃ ἐπικαμπές ἐστι (δύο δ' ἐστὶ μοι τοιαῦτα), τὸ δεξιὸν τοίνυν
 ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀποσπάσαι παράσχω καὶ ἔχειν ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὃ

λίγειν D et v. — οὐ δύναμαι A. οὐδέπω δύναμαι D et v, quod videtur esse correctoris.
 Οὐδέπω esse etiam in A male narrat Klotzius ab Jacobitio deceptus. At A non οὐδέπω sed
 οὐ exhibet secundum collationes et Schmiederi et meam ipsius, qua nihil esse potest certius.
 — εἶχον bis scriptum in A. — μοι] μὴν Da. — τὸν ἑνὸν D et v. τὸ ἐνὸν AG. —
 ἑξαναστάς] ἀναστάς GA. — παρ' ADCLAa. πρὸς v. — ἐς τὰς A. εἰς τὰς D et v. — ἄλλων
 πλουσίων] Libri omnes τῶν ἄλλων πλουσίων. — ἴδης A. ἴδεις D et v. — ἐστί] ἐστὶν a. —
 εἰ μὴ καὶ ACGATUV. καὶ μὴν v. et diserte D. — τοιχωρῶν D et v. τοιχωρῶν A. —
 γε σύ με ἀναγκάσεις CGAV et qui ἀναγκάσεις A. με συναναγκάσεις D et v. ἀναγκάσεις etiam
 T. — τοῦτο ἑξαίρετον ἔδωκέ μοι A. ἑξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο D et v. — ἣν τιμὴ τῶν οὐ-
 ραίων πτερῶν] ita correxi. Libri ἣν τις τὸ οὐραίου πτερόν. At et genitivo pluralis opus est
 neque servato τις anacoluthon expediri potest. Nunc vero ἣν τιμὴ et ὅτῳ ἂν optime cohaerent.
 — ἐπικαμπές ἐστί D et v. ἐπικαμπές ἐστί μοι ACGA errore e proximis verbis petito. — δύο
 δ' ἐστί μοι τοιαῦτα] ita prorsus D deleta etiam Micylli persona, praeterquam quod non τοι-
 αῦτα sed ταῦτα exhibet. δὲ ἐστί μοι τοιαῦτα (nova persona ut vulgo servata) A. *MIK.*
 Δύο δ' ἐστί σοι τοιαῦτα v. Quae criticis placuisse mirum est. — ἀποσπάσαι ACLVY. ἀπο-
 σπάσας D et v. — καὶ ἔχειν] ita conjeci. καὶ ἔχη ACzAV. ἔχειν D et v. — βούλωμαι ADCa.
 ἐγὼ βούλωμαι G. βούλωμαι v. — ἅπαντα A. πάντα G. τὰ πάντα D et v. — καὶ γόης ὄν.]
 Libri καὶ οὐ γόης ὄν. Sed jam olim delevi Praef. Quaest. p. XXIX collatis simillimis locis
 Timon. c. 20, Toxar. c. 8, Philops. c. 5, D. Meretr. V, 3. — ἅπαξ] ἅπαν D. — παράσχω
 AD et v. παράσχοις G. — παρεσιελθῶν] παρεσιελθῶν A. παρελθῶν D et v. — ἀποπνίγων
 Guyetus, Gesner et postea ACL. ἀποπνίγων G. sive ἀποπνίγων sive ἀποπνίγων A. ἀποπνίγων
 v. et diserte DV. Pro ἀποπνίγων videtur etiam fuisse qui περιπνίγων legeret, si quidem haec
 ipsa afferre videtur grammaticus Hermanni D. E. R. G. G. p. 391 Περιπνίγει, τὸ ἐπὶ τινος
 ἑξαπλοῦ, ἣν ἔπειτα ἐπὶ τινος, οἷον „περιπνίγει τὸ σκῆτος ὁ σκωτοτόμος τῷ ξύλῳ“ παρὰ Λου-
 κῆν. — ἣν τι τοιοῦτον G. ἣν τι τοιοῦτο A. ἣν τινα τοιοῦτον AC. ἣν τοιοῦτον D.
 ἣν τοιοῦτόν τι v. — ἐργάζηται v. et diserte D. ἐργάζηται A. — καταφωρῶσαι AG et
 libri Thomae M. p. 388 R. — τοῦ τοιοῦτου. ἀπίωμεν δ' ὅμως] haec omnia om. D. τοῦ
 τοιοῦτου om. etiam L. — ἀπέξομαι AD et v. ἀπέλωμαι A. — ἀπότιλον] ἀπότιλλον LAa.
 — πτίλον] πτίλον AG. — ἀπέτιλλας] ἀπέτιλλας LA et codex Thomae M. p. 363. — ἂν
 ἄμορφον τὸ πρᾶγμα A. ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν D et v. — ζωλεύεις] ζωλεύης G. — Post διὰ
 contra omnes libros τοῦτο inserui, quod improbandi διὰ funditus delere licebit. Nam διὰ
 θάτερον τῆς οὐρᾶς μέρος A et v. διὰ θάτερον τῆς οὐρᾶς μέρος L a et qui διαθάτερον D. —

τοιούτος πᾶσαν θύραν δύναται καὶ ὄραν ἅπαντα οὐχ ὁρώμενος αὐτός. *MIK.*
 Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτροῶν, καὶ γόης ὦν. ἐμοὶ δ' οὖν ἦν τοῦτο ἅπαξ παρα-
 σαρξ, ὅφει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηγεγμένα· μετοίσω γὰρ
 αὐτὰ παρεισελθὼν· ὁ δὲ αὐθις περιτρώξεται ἀποτεινὼν τὰ κατύματα. *AAEK.*
 Οὐ θέμις γενέσθαι * τοῦτο· παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἐρμῆς, ἦν τι τοιοῦτον ἐργά- 746
 σεται ὁ ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβοήσαντά με καταφωράσαι αὐτόν. *MIK.* Ἀπί-
 θανον λέγεις, κλέπτην τὸν Ἐρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦ τοιούτου.
 ἀπίθωμεν δ' ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τοῦ χουσίου, ἦν δύνομαι. *AAEK.* Ἀπότιλον,
 ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον· τί τοῦτο; ἄμρω ἀπέτιλας. *MIK.* Ἀσφαλέσ-
 τερον οὕτως, ὦ ἀλεκτροῶν, καὶ σοὶ ἦττον ἂν ἄμορφον τὸ πρᾶγμα εἶη, ὡς μὴ
 XXIX χωλεύεις διὰ [τοῦτο] θάτερον τῆς οὐράς μέρος. *AAEK.* Εἶεν· ἐπὶ τὸν Σίμονα

C. XXIX. *AAEK.* Εἶεν — πλοισίων] haec om. G. — Οὐ μὲν οὖν Dindorfius pro
 Οὔμενον. — παρὰ ADGa. περὶ v. — ante καὶ δὴ nova persona in A. — ἰδοῦ· ὦ Ἡράκλεις,
 ἦδη] ita haec transposui. ἰδοῦ ἦδη ὦ Ἡράκλεις A. ἰδοῦ ἦδη Ἡράκλεις V. ἰδοῦ δὴ ὦ Ἡράκλεις
 D et v. — ἀναπέπταται D. ἀναπεπέταται A. ἀνατέτραται Ya. ἀναπεπέτασται A et v., quod
 olim servavi. Nam ἀναπέπταται edere non ausus hoc jam tum observaveram, attica forma
 Lucianum nunquam non usum esse collatis Nigrin. c. 4, Timon. c. 19, ibid. c. 41, De Merc.
 Cond. c. 3, Abdicat. c. 27, De Domo c. 3, ibid. c. 6, Fugitiv. c. 25, De Dea Syr. c. 31. H. I.
 ἀναπέπταται Lehmannus quoque conjecit. — κλειδί A et v. ὑπὸ κλειδί DGLa, eleganti
 scriptura, quacum Lehmannus Timon. c. 13 comparat. — in A nova persona non solum ante
 sed etiam post verba ἡγοῦ ἐς τὸ πρόσθεν. — ἀμαρῶν τε ACGA. ἀμαρῶν γε D et v. —
 τὴν om. G. — δ' ἐστὶν A et v. δέ ἐστὶν D. — ὅθεν ADCGAVY. ὁπόθεν v. — ὦ ante ἀλεκ-
 τρῶν om. D. — ante ὑπὸ φροντίδων interpungit A, ut volueram Praef. Quaestt. p. XXIX. —
 ἄλλως om. G. — ἄ A et v. ὁ Da. — ἄλλος DGLA. ὄλος A et v. — εἶδε A et v. οἶδε DG. —
 ἐκπαῖδεα A et v. ἐξ καὶ δέκα D. ἐξκαῖδεα G. — εἶδεν οἶμαι ADTVY. εἶδε (omisso οἶμαι)
 v. — Σωσίλος] σώσυλος AG. — ὄλος AC. ὄς DGLa. ὄλος T et v, quod frustra defendere
 studui Praef. Quaestt. p. XXIX. — ἱππῶνά] ἱππονά a. ἱππον DLU. — ἐπιμελής ἄλλος οὐδὲ
 Solanus et postea AG. ἐπιμελής ἄλλος τ' οὐδὲ v. ἐπιμελής ἄλλ' οὐδὲ D sic interpungens. — ὦν.]
 ἐστὶ L. — δὲ διερπᾶσθαι Lehmannus. δὲ διερπᾶσθαι G. δὲ ἡρπᾶσθαι A. διερπᾶσθαι (omisso δὲ)
 D. δὲ διερπᾶσθαι v. — τάρχιος οὕτω μεγάλς A et ut videtur C. τάρχιος αὐτῷ οὕτω μέγα DGa.
 τάρχιον αὐτῷ οὕτω μέγαν v. — ὠψωνημένοι χθὲς ἐλέγετο Y et qui ὠψωνημένοι A. ὠψωνημένοι
 ἐχθὲς ἐλέγετο CGA. ὠψώνηκε χθὲς. ἐλέγετο D. ὠψώνηκεν ἐχθὲς; ἐλέγετο v. — ἦ τῆ ACGA.
 δὲ τῆ D et v. — ὄλων. A sic interpungens. ὄλων etiam CGA. ὄλος v. et fortasse D. —
 οὔτοι σπαθῶσι τὰμὰ] Libri τὰμὰ (τὰ μὰ AG) οὔτοι σπαθῶσι. Correxerit Valckenarius ad
 Callimach. Fragm. p. 159 comici esse senarium monens. — αὐτὰ ACGAV. ταῦτα v. et for-
 tasse D. — κἀπιβουλεύουσί Klotzius senarium esse monens. Libri καὶ ἐπιβουλεύουσί. — τρυ-
 βλία A. τρύβλια D et v. — ἄπειμι ἔχων AGTVn. ἔχον v. et discrete D. De hac ipsa re supra c. 14
 est ἄγχοτο ὑπὸ μάλης ἔχων. — σιώπα A. σιώπησον D et v. — ὦ om. G. — Ante Ἄριστον
 nulla nova persona in A. — Ἄριστον οὖν] Libri Ἄριστον γοῦν. — διαφυλάττειν A. φυλάττειν
 D et v. — ἅπαντα ACGA. ἅπασαν v. et fortasse D. — Post ἅπαντα nova persona loquitur
 in A. — περίεμι D et v. περιελεύσομαι AVY. — γε ὦ om. A. ὦ tantum om. DG. — μὰ δ' A.
 μὰ δία D et v. Ceterum ante J. Seagerum post μὰ Aia falso distinxerant. Vide Quaestt.
 Luc. p. 58. — κίων D et v. κίων A. — ἰδοῦ AG. ἰδοῦ v. ante Lehmannum. — Post ἐπ' ἐμὲ
 δηλαδὴ recte interpungit A. Cf. Praef. Quaestt. p. XXIX et addē Hermotim. c. 63. — καὶ

- πρῶτον ἀπιμεν ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων; *MIK.* Οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ
 παρὰ τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ διουλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη πλουτήσας εἶναι
 ἀξιοί. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας· τί οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο; *ΑΛΕΚ.*
 747 Ἐπίθες τὸ πτερόν ἐπὶ τὸ κλειθρον. * *MIK.* Ἴδού· ὦ Ἡράκλειε, ἤδη ἀναπέπ- XXX
 ταιται ὡσπερ κλειδί ἢ θύρα. *ΑΛΕΚ.* Ἦγοῦ ἐς τὸ πρόσθεν· ὄρας αὐτὸν ἀγρου-
 917 ροῦντα καὶ λογιζόμενον; *MIK.* Ὀρῶ νῆ Δία πρὸς ἀμειψάν τε καὶ διαψῶσαν XXXIII
 τὴν θουαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἐστὶν οὐκ οἶδ' ὄθεν, ὃ ἐλεκτροῦν, καὶ κατέσκηκεν
 ὄλος ἐπιτετηκὸς, ὑπὸ φροντίδων δηλαδὴ· οὐ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο. *ΑΛΕΚ.*
 Ἄκουσον ἄ φησιν· εἴση γὰρ ὄθεν οὕτως ἔχει. *ΣΙΜ.* Οὐκοῦν τάλαντα μὲν
 ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῆ κλήνῃ κατορῶνκεται καὶ οὐδεὶς ἄλλος XXXX
 εἶδε, τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδεν οἶμαι Σωσύλος ὁ ἱπποκόμος ὑπὸ τῆ φάτην κατα-
 κρύπτοντα με· ὄλος γοῦν περὶ τὸν ἱππῶνά ἐστιν, οὐ πάνυ ἐπιμελῆς ἄλλως
 οὐδὲ φίλοπονος ὢν. εἰκὸς δὲ διαηπάσθαι πολλῶ πλείω τούτων· ἢ πόθεν γὰρ
 748 ὁ Τίβιος ταρίχους οὕτω μεγάλους * ὠψωνιζέμεναι γθῆς ἐλέγετο ἢ τῆ γυναικὶ XXXX
 ἐλλόβιον ζωνῆσθαι πέντε δραχμῶν ὄλων; „οὔτοι σπαθῶσι τὰμὰ τοῦ κακοδαί-
 μονος.“ ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἀπόκειται τοσαῦτα ὄντα. δέδωκε
 γοῦν μὴ τις ὑπορῦξας τὸν τοῖχον ὑφέληται αὐτά· „πολλοὶ φθονοῦσι κἀπιβου-
 λεύουσί μοι,“ καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. *MIK.* Νῆ Δία, σοὶ γὰρ ὁμοιος
 ἐγὼ, καὶ τὰ τρυβλία ὑπὸ μάλῃς ἀπειμι ἔχων. *ΑΛΕΚ.* Σώπα, ὦ Μίκυλλε,
 μὴ καταφωρόσῃ παρόντας ἡμᾶς. *ΣΙΜ.* Ἄριστον οὖν ἀγροῦντον αὐτὸν δια-
 φυλάττειν ἄπαντα· περιέμι διαναστὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν. τίς οὗτος; ὄρω σέ

ἐπιβουλεύουμαι om. Da. post ἀπάντων haec posita in G. — ξιφίδιον] ξιφιδίων G. — ἀν λάβω
 D et v. ἀναλάβω A. — Οὐκοῦν — χρυσίον] Hunc sermonem Lucianus e certo comoediae loco
 sumsisse videtur et eo tali fere, qualem vel Plautus in Aululariae Act. I sc. 1 et 2 latinum
 fecit, vel Horatius in Epod. I, 33 ob oculos habuit. Jam Samosatensis alios trimetros verbo
 tenuis retinuisse videtur, alios ita dissolvisse, ut versus vel sic agnoscere liceat, verba singula
 praestare non liceat. Memorabile est autem, vulgatam quam olim p. 304 servavi, τάριχον —
 μέγαν ὠψώνηκεν ἐγθῆς; ἐλέγετο δὲ τ. γ. metro facilius aptari posse, veluti

τῆ γυναικὶ δ' ἐλέγετο
 ἐλλόβι ζωνῆσθαι τριῶν δραχμῶν ὄλων.
 Alii versus non dicam fuerunt, attamen potuerunt tales esse
 Κοῦν εἶδεν ἄλλος, τὰ δὲ δέκ' οἶμαι Σωσύλος
 ὑπὸ τῆ φάτην κατεῖδε κατακρύπτοντά με.
 et εἰκὸς διαηπάσθαι πολλὸν τέτων πλείονα
 ἀλλ' οὐδὲ τὰμ' ἐκπώματ' ἐστ' ἐν ἀσφαλεῖ
 περιέμι ἀναστὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν
 τίς οὗτος ἐστ'; ὄρω σέ γ', ὦ τοιγορῦξ
 πάλιν ἐψόφηκεν αὐτῆς, ἐπ' ἐμὲ δηλαδὴ
 et τὸ ξιφιδίων μοι ποῦστιν; ἦν λάβω τινα.

Sed ut hosce lusus plane incertos esse fateor, ita de duobus quos in ipsum ordinem recepi
 trimetris maximeque de pulcherrimo illo Valckenarii nemo quisquam dubitare potest. —

γε, ὃ τοιχοφύγε· μὰ Δῖ, ἐπεὶ ζῶν γε ὢν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὐτῆς ἀνορούξας τὸ χρυσίον, μὴ τί με πρόην διέλαθεν. ἰδοὺ πάλιν ἐπόφηκέ τις, ἐπ' ἐμὲ δηλαδὴ· πολιορκοῦμαι καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς ἀπάντων. ποῦ μοι τὸ ξι-
 XXX φίδιον; ἂν λάβω τινὰ. θάπτομεν αὐτῆς τὸ χρυσίον. *ΑΛΕΚ.* Τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μικυλλε, τὰ Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινὰ, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπὸν* ἔστιν. *ΜΙΚ.* Ὁ κακοδαίμων οἶον βιοὶ τὸν βίον ἐχθροῖς 749 οὕτω πλουτεῖν γένοιο. κατὰ κόρησ δ' οὖν πατάξας αὐτὸν ἀπελθεῖν βούλομαι. *ΣΙΜ.* Τίς ἐπάταξέ με; ληστεύομαι ὁ δυστυχῆς. *ΜΙΚ.* Οἴμωζε καὶ διαγρόπνει καὶ ὅμοιος γίγνου τὸ χροῖμα τῷ χρυσῷ προστετηκῶς αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ εἰ δοκεῖ παρὰ Γνίφωνα τὸν δανειστὴν ἴωμεν· οὐ μακρὰν δὲ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέωγε καὶ
 XXXI αὐτῆ ἡμῖν ἢ θύρα. *ΑΛΕΚ.* Ὁρᾶς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ αὐτὸν ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους τοῖς δακτύλοις καὶ ἤδη κατεσκληκῶτα, ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα καταλιπόντα σίληφν ἢ ἐμπίδα ἢ κυνόμυιαν γενέσθαι; *ΜΙΚ.* Ὁρῶ κακοδαίμονα καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίληφς ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐπέτηκεν ὄλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν.
 XXXII ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν. *ΑΛΕΚ.* Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ. καὶ ἰδοὺ γὰρ,

C. XXX. ὁ κακοδαίμων D et v. ὃ κακοδαίμων] AC. A. — δ' οὖν A. γ' οὖν G. γοῦν v. et qui κατακόρησ γοῦν D. — ὁ δυστυχῆς D et v. δυστυχῆς (sine ὁ) A. — διαγρόπνει AGVYn. ἀγρόπνει Da et v. — γίγνου AD et v. γίνου G. — προ . . . ἡκῶς αὐτῷ D stet literis abrais — εἰ δοκεῖ, παρὰ Γνίφωνα τὸν C. A. παρὰ Γνίφωνα, εἰ δοκεῖ, τὸν AG. εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν v. εἰ δοκεῖ, τὸν D (omisso etiam Γνίφωνα). — ἴωμεν ACGAT. ἴδωμεν D et v. — οὗτος D. καὶ οὗτος A et v. — ἀνέωγε καὶ αὐτῆ A. ἀνέωγε αὐτῆ V (?). ἀνέωγται καὶ αὐτῆ G. ἀνέωγται αὐτῆ D et v. Ad vulgatam olim nihil adnotatum erat nisi a Schmiedero II. p. 174 ἀνέωγε αὐτῆ quasi ex A atque id ipsum falso. Recte p. 305 conjeci, ἀνέωγε καὶ αὐτῆ, addens καὶ ad apertam prius Simonis januam referri nec rectius h. l. deficere, quam si c. 32 init. temere resecetur. —

C. XXXI. καὶ αὐτὸν ATV. καὶ τοῦτον D et v. — φροντίδων] φροντίδων δ' G. — ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους τοῖς δακτύλοις καὶ] ita correxi. Libri omnes, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους καὶ τοὺς δακτύλους. Certa emendatio est quum per sese, tum comparantī simillimum l., in quo de ipso Gniphone foeneratore agitur, Catapl. c. 17 μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο. Sed vitio bene perspecto Gesner ad h. l., Piersonus ad Moer. p. 50, Elsner Sched. crit. p. 16 conjecerant, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. At isto modo Graeci nunquam locuti sunt. — ἤδη addunt ACG. om. D et v. — ὃν δεήσει v. et diserte D. ἂν δεήσει A. — καταλιπόντα ACG. λιπόντα D et v. — κυνόμυιαν ATn. μυῖαν v. et diserte D. — πολὺ om. G. — ἐπέτηκεν] ἐπέτηκεν A. — in A nova persona non ante παρὰ τὸν, sed jam ante verba ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν. Ceterum scholium ad h. l. sic incipit, σίληφν] σίληφ ζωῦφιον εἰκὸς καθάρω. λέγεται δὲ καὶ σίληφ. — Ita edd. omnes ante Jacobitium, qui T. IV p. 196 tacite conjecit, λέγεται δὲ καὶ τίληφ. Jmo corrigendum, λέγεται δὲ καὶ τίληφ, quam antiquam hujus ipsius scholii lectionem esse docet Solanus ad l. Adv. Jndoct. c. 17. —

C. XXXII. ἀνέωγε ACG. A. ἀνέωγται D et v. — εἰδῶμεν D et v. εἰώμεν A. — πάντα A. ἅπαντα D et v. — μικρὸν ἐμπροσθεν D et v. ἐμπροσθεν μικρὸν A. — γὰρ σὺ AD et v.

ἀνέφογε καὶ αὐτὴ ἢ θύρα· ὅστε εἰσώμεν. *MIK.* Πάντα ταῦτα μικρὸν ἐμ-
 750 προσθεν ἐμὰ ἦν. *AAEK.* Ἔτι γὰρ σὺ * ὄνειρώττεις τὸν πλοῦτον; ὄρας
 δ' οὖν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τοῦ οἰκέτου πρεσβύτερον ἀνθρώπον; *MIK.*
 Ὅρω νῆ Δία καταπυγροσύνην καὶ πασχητισμὸν τινα καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρω-
 πίνην. *AAEK.* Τὴν γυναῖκα δὲ ἐτέρωθι ὑπὸ τοῦ μαγείρου μοιγενομένην
 καὶ αὐτήν;

* * * * *

AAEK. Τί οὖν; ἐθέλοις ἂν καὶ τούτων κληρονομήσῃ, ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα XXXIII
 ἔχειν τὰ Εὐκράτους; *MIK.* Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρούων· λιμῶ ἀπολοίμην πρότερον.
 Χαιρέτω τὸ χρυσίον καὶ τὰ δεῖπνα, δὴ ὄβολοι ἐμοὶ γε πλοῦτος ἔστω μᾶλλον
 ἢ τοιχωρηεῖσθαι πρὸς τῶν οἰκειῶν. *AAEK.* Ἀλλὰ νῦν μὲν, ἡμέρα γὰρ ἤδη
 ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ ἐς αὐθις
 ὄψει, ὦ Μίκυλλε.

καὶ σὺ G. Cf. D. D. IV, 2 et Catapl. c. 9. — ὄνειρώττεις ACUV. ὄνειρόττεις Y. ὄνειροπολεῖς
 D et v, quod videtur esse correctoris accusativo offensi, ejus accusativi exemplum e Plutarcho
 attulit H. Stephanus Thes. L. Gr. p. 6754 ed. Lond. Alterum commendatur etiam superiore
 L., ad quem hic respicitur, c. 6 ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, πάση ὄνειρώττων — — δ' οὖν ADTV.
 γ' οὖν G. γοῦν v. — Εὐκράτην] εὐκράτη a. — καὶ πασχητισμὸν τινα A pariterque schol. V
 καταπυγροσύνην καὶ exhibet (haud dubie pro varia lectione). τινὰ καὶ πασχητισμὸν D et v. —
 Libri omnes τὴν γυναῖκα — καὶ αὐτήν. Micylli personae continuant et post καὶ αὐτήν. con-
 tinuo pergunt *AAEK.* Τί οὖν; Ego τὴν γυναῖκα — καὶ αὐτήν; addito interrogationis signo
 galli personae tribui et post καὶ αὐτήν; signa posui lacunae. Exeiderunt haec fere „*MIK.*
 ὄρω καὶ τοῦτο, ὦ ἀλεκτρούων.“ Cf. D. Mort. I, 2 et §. 3 et Ar. Ran. 1324. Etenim μὲν
 particula in galli verbis ὄρας δ' οὖν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν — necessario postulat, ut opposita
 verba τὴν γυναῖκα δὲ — καὶ αὐτήν; et ipsa galli sint, nullo modo Micylli. — ἐτέρωθι AD et v.
 ἐτέρωθεν LG. — μοιγενομένην om. Da. —

C. XXXIII. ὦ Μίκυλλε om. a. — ἀπολοίμην πρότερον A. πρότερον ἀπολοίμην D et v. —
 Post ἀπολοίμην πρότερον cum ATV delevi, ἢ τοιοῦτόν τι πείσομαι (sive ut D ἢ τοιοῦτόν
 τι πείσομαι, sive ut G ἢ τοιοῦτό τι πείσομαι, et πείσομαι etiam a). Quae defendenda esse jam
 olim p. 306 judicaveram delevitque me auctore Dindorfius. — δὴ G. δύο AD et v. — ἐμοὶ
 γε] ἔμοιγε D. — ἔστω Solanus. Libri ἐστι praeterquam quod in ed. Juntina ἔστο (sic)
 scriptum est. — νῦν μὲν, ἡμέρα γὰρ ἤδη AG. νῦν μὲν γὰρ ἡμέρα ἤδη CA. νῦν ἡμέρα γὰρ
 ἤδη v. νῦν γὰρ ἡμέρα ἤδη D. — ἐς αὐθις A. εἰσαῦθις D et v. εἰς αὐθις G. — ὦ Μίκυλλε]
 Cobetus l. 1. p. 133 Μικύλος pro Μικύλλος ubique reponit, cui conjecturae quum res ipsa,
 tum etiam Callimachus Epigr. XXVII, 3 p. 60 ed. Blomf. atque Moschus I, 13 favent. Praeter
 Μικύλος etiam Μικύλλος defendi potest, contra Μικύλλος, quod per totum dialogum Lucianei
 eodd. exhibere videntur, defendi vix potest. Apud solum Thomam Mag. Lucianea afferentem
 eodices Μικύλος vel Μικύλλος dant quinquies (p. 30, p. 72, p. 145, p. 255, p. 388 ed. Ritschl.)

De E. Burmeisteri studiis Lucianeis.

In Gustavoviensi Gymnasio, cujus saecularia sacra proxime agenda sunt, paucis abhinc annis ordinarii magistri locum obtinuit C. E. J. Burmeister, Vismariensis: qui quum vix ad tricesimum aetatis annum pervenisset, morbo implicitus cum vita mortem commutavit. Sed quum Friderici Besseri, beatissimi senis memoria grato cummaxime animo recolenda sit, tamen ne juvenum quidem mortuorum oblivisci fas est, qui vel de hoc ipso gymnasio vel de communibus literis bene mereri coeperint. Itaque nemo mirabitur, quod de Burmeistero meo ejusque opera in Luciano collocata nunc paucis dicere constitui. Nam, ut recte G. Hermannus, si etiam clariores viros nimis cito adsequitur oblivio, iniquissimum est ingratum esse erga eos, quos in ipso flore aetatis et quasi primis in gradibus ad laudem, quam expetissent, fatalis corripuerit necessitas. E. Burmeister quum fructuosa gymnasii Vismariensis institutione usus et pari atque ipsius frater literarum amore incensus Rostochium venisset, toto biennio et omnes, quascunque tum habui scholas frequentavit, et seminarii philologici, quod per viginti quinque annos moderor fuit sodalis. Quatuordecim mensibus post primum ad Academiam aditum praemio ornatus est edita commentatione de fabula quae de Niobe ejusque liberis agit (Vismariae ex officina F. G. de Cossel. MDCCCXXXVI). Et hanc quidem scriptionem quum aliis tum ipsi Welckero probatam esse vidit acutissimo viro atque in his ipsis literis optime versato. Tum a nostra in Lipsiensem Academiam Burmeister abiit, maxime quidem ut ipsum Hermannum, praeterea Westermannum et Beckerum anno vertente duces sequeretur. Idem ut ante Rostochii Fritzschiium fratrem meum, ita Lipsiae Winerum sacros libros interpretantem studiose audivit. Nam cum fratre

meo, qui eum in carissimis habuit, etiam communis fidei professione conjunctus erat, ut qui rationalismo christiano et ipse perpetua vita addictus esset. Quare hunc Burmeister etiam nunc profiteretur, si viveret: neque enim honesto viro religionis fidem temporum causa mutare licet ut vestem. Sed e Lipsiensibus doctorebus secundum Hermannum Burmeister non alium magis admirari solebat, quam Niednerum, quo auctore et signifero ecclesiae christianae historiam primorum maxime a Christo nato saeculorum acerrime pertractavit. Hoc ecclesiasticae historiae amore captus cito ad eum scriptorem rediit, quem in Rostochiensi seminario primum cognoverat, Lucianum Samosatensem, cujus librum de morte Peregrini scriptum Lipsiae versavit. In patriam reversus quum aliquamdiu et scholas privatas habuisset et in graecas potissimum literas magno studio incubuisset: ante hos tredecim (si recte memini) annos in schola cathedrali, quae Gustrovii floret magistri provinciam suscepit, commendatus per sese et a clarissimis duumviris J. F. Bessero atque G. C. H. Raspio egregie adjutus. Triennio post Besseri sui publice laudandi occasionem nactus quasi quoddam Luciani recte interpretandi tirocinium praeclaram edidit commentationem, qua Lucianum scriptis suis libros sacros risisse negaret (Quaestionum in Luciani Veram Historiam Spec. I. Gustroviae MDCCCXLIII. Typis Ebertianis). Qua perlecta sane gavisus sum, gravissimam rem, quam diu multumque exploratam ego primum vidissem, sed tribus tantum attigissem verbis (in Quaest. Luc. p. 170, in Praefat. p. IX et in Epist. Crit. item p. IX), eam ipsam a Burmeistero doctissime certissimeque demonstratam esse.*) Venio nunc ad praestantissimam Burmeisteri dissertationem, qua et totum Lucianum a se diligenter lectum

*) Vetus opinio est, primum proposita in scholiis quibusdam ut V. IV p. 131, p. 133, p. 134 ed. Jac., quibus multo plura melioraque scholia obstant, sacros libros et V. et N. T. a Luciano quum alibi tum in Vera Historia derisos esse. Id cupide arripuit praeter alios J. T. Krebsius in Opusc. acad. et schol. p. 308 — 324 (Lips. 1778) Veram Historiam eo consilio scriptam esse ratus, ut librorum sacrorum miracula in risum detorta exploderentur. Quam opinionem Krebsius non solum philologis quibusdam, in his Eichstadio, Beckio et Lehmanno, sed theologis plerisque omnibus ad veritatem persuasit, ut Tschirnero, Planckio, Muenschero, Augustio. Hinc in plerisque scholis per Germaniae academias de historia ecclesiastica habitis Lucianus summa affectus est injuria. At Burmeister tantum abesse ostendit, ut Lucianus sacros ridere libros potuerit, ut eos nunquam oculis usurpaverit (l. I. p. 32). Tum vero clarissime demonstravit locos a scholiasticis ad biblia sacra inepte relatos unice spectare ad irridendos veteris Graeciae poetas, historicos, denique philosophos (l. I. p. 14 — 31), idque certe in Vera Historia vel ab ipso Luciano I, 2 fin. dilucide indicatum esse (l. I. p. 11). Ne quis in pristinum Krebsii errorem unquam recidere possit, optime ab eo cavebitur, si quis Burmeisteri scriptionem iterum edere voluerit, sed typhothetae vitiis, quae ei multa insunt liberatam. Ceterum rationalismus hominis facile agnoscitur ex his verbis p. 32 „Desinant igitur tandem aliquando theologi — ne — vanam quandam pietatis et orthodoxiae laudem, qua multi superbiunt, affectare videantur“ caet.

esse ostendit et (vere loquar) criticum se exhibuit, hanc dico: „De locis quibusdam Luciani quaestiones criticae. P. I. Gustavoviae MDCCCXLV“ (8 p. 1—48). Nam hoc quantumvis brevi libello et multae conjecturae sane luculentae continentur et emendationes aliquot ne ipsi quidem Solano infitiandae. Praeter haec duo, quae supra diximus, literam de Luciano nullam divulgavit, plura edere spe qua confidebat vitae longioris, tum muneris laboribus et ad extremum morbo prohibitus: neque quaestionibus criticis tam diu supervixit, ut post illud tempus multa alia in lucem emittere liceret. Nuntio mortis accepto G. C. H. Raspus veritus, ne quid literarum in turba deperiret, statim cum aliis amicis operam dedit, ut prae caeteris Lucianea necdum edita, quae scriptis Burmeister mandasset, omnia servarentur. Frustra. Nam, id quod et ab ipso Raspio et ab aliis certo cognovi, nihil quidquam hujus generis inventum est ac ne meae quidem epistolae, quas de Luciano ad Burmeisterum latine scriptas mihi post mortem reddi volueram, usquam repertae sunt. Adeo reliqua, quaecunque ad editionem praeparata Burmeister meditatus erat (quae sine dubio non pauca fuerunt), ea penitus amissa esse neque unquam recuperatum iri dolemus. Quaeritur, quid potissimum juvenis vere doctus inchoatum a se et fortasse jam prope perfectum morte destituerit: de qua re ego, quem de Luciano interdum consuluerit, paullo certiora me quam alios spero allaturum esse. Quum igitur de Jacobiti recensione olim benignius sensisset, in toto quidem Luciano corrigendo non admodum longe videtur progressus esse: quae res ei diu nimium difficilis est visa majorque, quam ut eam ipsius modestia statim capere animo posset. Posteaquam vero me ab edendi consilio aversum id agere vidit, ut emendationes meas codicumque lectiones ipse edendas curaret: tandem recensendo Luciano animum ita adjecit, ut tum quoque moras necteret remque totam differret. Nam ut ipse quoque Jacobitius fecisset, aliquot Luciani dialogos prius quam scriptorem totum edere statuerat et quos primum ederet, Macrobios, librum de morte Peregrini, fortassis etiam Toxarin elegerat. Et in Macrobiis quidem ante omnia id studuit, ut cum vero scriptore aetatem hujus libri definire posset. Hinc profectus est a c. 7 *καὶ πρώτους γέ σοι τοὺς βασιλικούς καὶ στρατηγικούς ἄνδρας ἰστορήσω, ὧν ἓνα καὶ εὐσεβεστάτη μεγάλου θειοτάτου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελεωτάτην ἀγαθοῦσα τάξιν εὐηργέτησε τὰ μέγιστα τὴν οἰκουμένην τὴν ἑαυτοῦ*, meque quid de hoc l. sentirem interrogavit. Respondi me Majo partim praeunte haec sic corrigenda putare, — *ὧν ἓνα, ὄντα καὶ εὐσεβεστάτον, ἢ μεγάλη τοῦ θειοτάτου αὐτοκράτορος τύχη* — i. e. „quorum uno (regii fastigii viro) et eo maxime pio ad supremam dignitatem evecto magna divi imperatoris potentia terris suis summum beneficium tribuit.“ Nam *μεγάλην τύχην* non de felicitate, sed de

magna dignitate atque potentia usurpari solere. Intelligi autem Antoninum Pium, qui a. P. C. N. 161 senex obierit ideoque τὸν θεϊότατον ἀντοκράτορα esse divum Hadrianum, qui Antoninum Pium adoptaverit atque eo nomine ab aliis quoque, ut ab Entropio VIII, 11 (cl. simili loco ibid. VIII, 1) laudatus sit. Quamobrem Macrobius Antonino Pio etiamtum imperante scriptos esse cum eaque sententia bene convenire ibid. c. 9 fin. ubi qui tum maxime imperator fuerit, ἤδη γέρον esse dicatur. Huic emendationi, quam etiamnunc probo, Burmeister totum commentarium, sive ut ipse appellat dissertatiunculam opposuit, ex qua primum ea afferam, quae meam sententiam confirmant: „Ex sententiarum nexu, id quod Tu verissime vidisti, luculenter apparet, illum unum virum βασιλικὸν fuisse, quales neque Sejanus neque Avidius Cassius fuerunt.“ Et mox: „Quum εὐσεβῆς cognomen sit Antonini proprium (Pausan. VIII, 43, 3), facere non possumus, quin his verbis Antoninum Pium significari credamus.“ Et postea: „Praeterea θεῖος sane designat imperatorem divum i. e. mortuum (qui θεὸς dici solet).“ At vero idem ibidem, ut de Marco Antonino cogitare posset, hunc locum, qui vulgo tribus minimum vitiis laborat, sanum et incorruptum esse contendit additis tamen, quibus semet ipse refutaret. Nam carissimi viri aciem mentis Solanus praestrinxerat, de M. Antonino hic haud dubie sermonem esse antea professus. Quo errore captus Burmeister ibidem haec scripsit: „Constat igitur hic dici Antoninum Pium eumque defunctum: quare ille unus, quem divus Antoninus ad summum fastigium evexit, alius esse nemo potest nisi Marcus Antoninus. Is enim Hadriani jussu ab Antonino adoptatus regni que successor destinatus erat. Quibus rite perpensis non male conjicias, Macrobius a. P. C. N. 177, quum in Italia Marcus versaretur, editos esse.“ Sed istam opinionem his verbis ipse refellit: „Sane Marcus jam ab Hadriano suscipiendo imperio destinatus erat.“ Et postea: „At dixerit quispiam, imperatorem testante c. 9 jam senem fuisse, Marcum vero Aurelium, qui anno aetatis sexagesimo mortuus est, senem vocari non potuisse. Quod sane speciose aliquis dixerit.“ Contra alio commentarioli loco interpretes a Burmeistero bene refutati sunt. „Macrobius, inquit, inscripti sunt Quintillo (c. 1. λαμπρότατε Κύντιλλε et c. 29. ἱερώτατε Κύντιλλε). Jam interpretes ad unum omnes cogitarunt de Quintiliis fratribus clarissimis conjunctissimisque, Maximo et Condiano, qui semper fere una vixerunt, una consulatum a. 151 gesserunt, una Graeciae praefecti fuerunt, una in Pannonia exercitum duxerunt, una libros scripserunt (Athenaeus XIV p. 649, d), denique una a. 182 a Commodo interfecti sunt. At primum si Macrobius horum Quintiliorum alterutri dedicati essent, profecto mirum videri deberet, quod liberorum Quintilii scriptor mentionem fecit, fratris conjunctissimi nullam fecit: ut recte Solanus dixerit, se

quod de fratre tam caro nihil habeat Lucianus, mirari. Tum vero fratres, quos modo memoravi, semper Quintilii, a graecis etiam scriptoribus *Κυντίλοι* vel potius *Κυντίλλοι*, veluti a Cassio Dione 71, 33 et 72, 5 vocantur, Lucianus vero et ineunte et exeunte libello sine ulla scripturae discrepantia *Κυντίλλε*, qui est Quintillus, exhibet. Quibus de causis quum neutrum Quintiliorum dici posse existimem, mihi persuasum est libellum scriptum esse ad Plautium Quintillum, qui et a. 159 consulatum gessit et a. 177 iterum consul fuit. Praeterea de hoc viro nihil compertum habemus. Sed vel id ipsum, quod ab optimis imperatoribus bis tanto honore affectus est, indicare videtur, virum fuisse laude dignissimum.“

Denique quo jure Macrobbi ad Lucianum auctorem referantur, Burmeister ita quaerit, ut in utramque partem hoc fere modo disputet. Qui a Luciano abjudicantur, ab iis duae res neglectae sunt, affectata scriptoris pietas, quae a Luciano aliena videtur, et Luciani peregrinationes. Nam Romae tum fuisse et Quintillum et ipsum scriptorem quum totius libelli habitus tum v. *δίδομι* c. 2 demonstrat. Atqui ex ipsius scriptis, quae supersunt, id tantum probari potest, Lucianum semel idque ante a. 165 in Italia fuisse: a quo anno usque ad munus Alexandriae susceptum in Graecia et praecipue Athenis videtur versatus esse. At idem nihil tribuit Rankii argumentis, qui tum propter sermonis indolem, tum ob scriptoris ut adulatoris humillimi ingenium ineptamque inepti somnii mentionem a Luciano haec scripta esse negavit. Nam neque ullum turpis adulationis signum agnoscit, neque somnio isto offenditur, quum plurimis Capitolini et Cassii Dionis testimoniis constet, quantam illo tempore vim somnia habuerint. Sermonem denique neque ullas habere facetias concedit, neque liberum esse a negligentia quadam, qualis esse soleat in libris celeriter per occasionem scriptis, et a structuris repetitis: sed eundem a Luciani atticismo in universum abhorrere negat jocosque in tali argumento ne locum quidem fuisse contendit. *) De commentariolo satis dictum est. Huic epistolam addidit, cujus exemplum infra posui:

„Viro clarissimo carissimoque F. V. Fritzschio S. P. D. Eduardus
 „Burmeisterus. Ut semper jucundissimae mihi sunt epistolae Tuae, vir
 „clarissime, quibus operae meae qualicunque in Luciano positae Te favere
 „magna cum laetitia cognoscere soleo, ita maximo me cumulasti gaudio
 „litteris nuperrime datis, in quibus de Macrobbi Luciani quid sentias hu-

*) Alia quaedam amissis meis ad Burmeisterum litteris hodie non expedio, ut quod scribit: „De Phlegonte paene adducor, ut Te verum vidisse credam: certe si tuam probavero sententiam, quid scrupuli resideat, non video.“ Ceterum Th. Bergkii de Luciano et Phlegone dissertationem nondum legi.

„manissime mecum communicasti. Est profecto quod Tibi gratias agam
 „quam maximas propter benevolentiam nuper, quum philosophiae doctoris
 „honorem affectarem, meis rebus probatam; multo vero majorem gratiam
 „habeo, quod literis istis ab errore, quo Rankii, haud sane contemnendi
 „auctoris exemplo implicitus eram, me revocasti. Jam enim video me non
 „uti decet, ab omni praejudicata opinione liberum sed nimium egregi
 „viri doctrinae iudicioque tribuentem de Luciani Macrobiis sententiam ferre
 „conatum esse. Quod peccatum ut corrigerem, Macrobius istos et Phle-
 „gontem aliosque qui huc faciunt scriptores etiam atque etiam diligenter
 „legi et quae de vita Luciani viri docti exposuerunt iterum cognovi. Quae
 „in re non sine aliqua miratione intellexi, quam negligenter plus semel
 „egerint interpretes; quo crimine ne Dodwellum quidem eximendum censeo.
 „Diligentissime omnium adhuc Wetzlarus Luciani vitam enarravit, ut qui
 „nostro studiose perlecto plurimos, qui huc pertinent locos tractaverit,
 „quanquam in quibusdam lapsus esse manifestum est. Quae Struvius
 „disputavit, nisi ex Wetzlaro non novi; sed quae hic vir enotavit, ejusmodi
 „sunt, ut tota illius disputatione caute utendum videatur. Quae quum ita
 „sint, constitui, ubi otium datum fuerit, totum Lucianum iterum continuum
 „perlegere eosque locos, qui ad vitam scriptoris explorandam aliquid valere
 „videantur, enotare speroque, cognito simul illius saeculi statu et politico
 „et literario futurum esse, ut quo tempore singula scripta confecta quid-
 „que de uno quoque judicandum sit, paullo accuratius, quam adhuc factum
 „est, demonstrari possit. Interim Capitolinum, Dionem, Frontonem cum
 „magno fructu legi et rerum ab Hadriano, Antoninis, Commodo gestarum
 „fastos, ut potui, ad meum usum confeci.“

„Quod libello scholastico dissertatiunculam emendatiorem mihi inse-
 „rendam esse scribis, equidem, quum jam ferret typhetae opus, facere
 „non potui neque tum siverunt temporis angustiae, ut totam rem iterum
 „sedulo tractarem. Quibus de locis in libello isto exposuerim, ex ipso
 „cognosces; reliquum est, ut scriptionem meam benevolentiae Tuae com-
 „mendem et, si quid contra Te ipsum disserui, veniam Tuam impense
 „rogem.“

„De lacuna, quae in Macrobiis c. 9 καὶ μετ' αὐτοὺς . . . . .
 „καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκάστου agnoscenda est, explenda paene cum
 „Rankio consentis; nam ille quidem p. 22 ex c. 2 et 18 τοὺς περὶ παι-
 „δείαν ἔχοντας addendum arbitratur, Tu autem ex c. 29 τοὺς πεπαιδευ-

„μένων, quae eodem redeunt. Duo eaque leviora menda ego in libello
 „meo p. 40 sustuli. Tertium nunc tollam c. 7 μέγιστόν τε ἅμα καὶ
 „ὕγιεινότετον βίον. Legendum videtur μήμιστον pro μέγιστον, ut
 „paullo ante et iterum c. 9 scriptum est.“

„Vale, vir carissime meisque rebus fave ut facis. Dabam Gustavoviae
 „d. xx. m. Mart. MDCCCXLV.“

A Macrobiis ad eum librum transeamus, in quo de morte agitur Peregrini. Hic vero liber uti totus in tanta et codicum lectionumque paucitate et mendorum multitudine non facile emendari potest: ita ea potissimum libri pars, quae in Christianorum rebus versatur, explicatus quoque habet difficiles. Sed tales locos neque vulgaris philologus et multo minus theologus vulgaris, sed is demum recte interpretabitur, qui pariter excelluerit in hoc utroque literarum genere, sicut in utroque Burmeister profecto excelluit. Quo magis dolemus, quod doctissimus juvenis, quae de Peregrino haud dubie commentatus erat, ea neque ipse edenda curavit, neque cum aliis communicata voluit. Idem ubi seposita explicatione corruptos sanare locos studuit, ante omnia sanum quo erat iudicium rebus adhibuit, deinde magna cautione et singulari quadam usus est prudentia. Nam non solum doctrina sua quasi quodam fundamento sibi innitendum putavit, verum etiam lectionum varietatem, a qua critico proficiscendum est, accuratissime excussit. Ne igitur in eis lectionibus, quae adhuc editae sunt, acquiescere cogere, saepenumero me rogavit, ut meorum codicum scripturas nunc de singulis locis nunc de libris universis ad se perscriberem. Sicut in Quaest. Crit. p. 43 per totum De Amicitia dialogum Florentini se mei varias lectiones nactum esse ipse praedicavit. Quin etiam ex me quaesivit, quae meorum codicum indoles esse videretur quaeve auctoritas. Ac de Florentino quidem tum ea Burmeistero respondi, quae quum aliorum quoque scire intersit, hoc iterum loco afferenda existimo. Cum eo codice editio princeps sive Florentina anni 1496 cohaeret, de qua Reitzius V. I p. CXXIX ed. Lehm. et Jacobitius Praefat. p. XXXV plura dixerunt. Quae licet typhetarum vitiis plena sit, tamen quod e bono codice fluxisse merito visa esset, magni semper facta et ipsa bono codici prope par habita est. Editio est autem inventu perrara nec satis ubique diligenter collata, quanquam duo editores Solanus et Jacobitius totam contulerunt, Reitzius autem ut ipse ait saepissime inspexit. Jam quum caeterae editiones ex principe plus minusve omnes expressae sint, Florentinam ejus lectionis, quae vulgata dicitur fundum antiquum esse patet. Enimvero per tot editores tam longo tempore falsis conjecturis novisque illatis vitiis typographicis, quibus Reitziana quoque referta est et recentissima quaeque editio plenissima esse solet,

factum est, ut nova quasi vulgata i. e. recentium praeter Jacobitianam editionum lectio a vetere vulgata hoc est Florentinae lectione saepissime discrepet ideoque vulgata Florentinae editioni non raro opponatur. Sed tum nova ista vulgata (nisi forte aliquando ex alio codice manavit) plane auctoritate caret, quum vetus Florentinae vulgata jure magni aestimetur. Multo tamen plus quam editioni principi tribuere ipsi codici decet, unde haec editio originem duxit. Atqui nullus dubito, quin editio Florentina ex codice Florentino eo ipso, cujus ego lectiones possideo praecipue derivata sit. Quanquam non ubique incertus Florentinae editor hunc codicem expressit, sed saepe alium codicem eumque novitium, interdum suam quoque conjecturam videtur secutus esse. Itaque codex Florentinus bona hujus editionis habet omnia fere et vero alia multa amplius, vitia autem Florentinae pleraque (sicut omnia typhetarum vitia) non habet. Uti igitur tota prope editionis laus in codicem transferenda est, ita ipse nova etiam laude augeri cumularique debet. Quae quum ita sint, Florentinus codex pro antiquissimo vulgatae lectionis fundo habendus est, quae res in hoc codice prorsus est singularis nec de ullo alio ne eorum quidem codicum valet, qui (sicut Parisinus 2954) manifesto ad familiam eandem pertinent nec tamen a Florentinae editore consulti sunt. Ita quum novitiae vulgatae dignitas in editionem Florentinam atque ipsius editionis in codicem Florentinum transfundenda sit: vulgatae solius, ubicunque ei codex Florentinus repugnat, nulla profecto esse potest auctoritas. Verissime haec dicta esse animadvertet, qui in primo quoque dialogo cum lectionibus edit. Florentinae, quam Jacobitius „a“ litera designat, codicem nostrum conferre voluerit. Elegi autem, cujus lectiones apponerem, Parasitum maxime, quod nova hujus dialogi recensio nuper a nobis edita est: quam si quis et ipsam cum codicis scripturis comparaverit, uberiores fructus ex hoc dialogo quam ex aliis ut spero percipiet.

*Luciani Parasitus in codice Florentino cum editione
Reitziana (Tom. II p. 856 sqq.) collato:*

836. δι' ἧς αὐτοῖς μεταδώης. πῶς οὐδὲ ταύτην	σοι γινώσκων παράδοξον φανείται σοι, ἴσως ἀκού- σαντι. καὶ μὴν διαποῦτο ταύτην φαίην ἂν τέχνην. αἰτίαν εἶναι
837. ὥς μὴ δοκεῖν εἰ δὲ καὶ σοὶ λόγῳ ἐπίσταμαι ὑπάρχειν	838. μοι τῆς μανίας δόκει

839. εἰ καὶ σοι ταῖς ἐπιζολαῖς
 840. παρασκευασμένος οὐθέν
 841. εὐχρησον τῷ βίῳ
 842. μὴ σαπρὸν ἀποφθέγγονται. δεῖ
 843. τε καὶ οἶδεν
 844. μένουσιν, καὶ ὁμως
 845. οὐδ' οὗτος
 846. τι καὶ ἐγκατάληψεον
 847. ἢ ὅτ' ἂν
 848. εἶπε τοῦτο χαριέζερον τέλος
 849. καὶ περὶ θεῶν
 851. ἢ οὐχ οὗτος
 852. εἰς διδασκαλίαν φοιτῶντες
 853. οὐχὶ τοῦ τετραίνεσθαι
 εἰ ἐπιτρέψας τις ἑαυτῷ καὶ νουθεσίᾳ σωθεῖν. ἂν | abraso s | οὐδ' οὗτος
 ἢ δι' ἧς δυνήσεται
 (ἴνα τέχνη οὖν ἄρα ἐξῆν
 δοκεῖς γὰρ δῆμοι
 μάλιστα ὁρίσθαι
 ἔγωγε φησὶ χαριέζερον εἶναι
 παρὰ δὴ πλήθουσι
 μέθου δὲ κοητῆρος
 φροσὴν ἤδεται εἶναι
 τῷ σοφωτάτῳ τῶν λόγων
 ἐν ἀργίᾳ βιοτεύειν
 καὶ παραπλήθουσι
 ὡς περὶ Ὀδυσσεὺς τῆς σχεδίας
 εἰ δὲ ἔχει, ἢ τοὶ παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε
 παρ' ἄλλου
 ὃ χαλεπῆραι | sic
 ὑπὲρ ὧν ἀπολογουμένο, ἐχθροθεῖν
 τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων
 μᾶλα ἐπιθυμῶν
 ἀποδιδράσκουσιν
 οὕτως τὸ πρᾶγμα καὶ
 οἶμος ἐς αὐτὴν
 οὐχ ἕτερον . . . τι διώκει | sic ab-
 raso μὲν
 ἔργον . . . ἐξῆν | sic cum rasura
 ἐνεκα γίνεσθαι

ἢ δύο τοῦ μηνὸς ἡμέρας
 γὰρ αὐτῶ δοκοῦσιν εἶναι
 ἰσπεύειν ἄνευ ἵππου· αὐτῇ δὲ
 854. ὡσεὶ ὑπάρχει καὶ μηδὲν βίου
 ὄπλον χρᾶσθαι· ὁ δὲ ἐπι-
 ἔοικεν, ἄλλας τέχνας ὁ δὲ
 κατὰ σοφράτη
 τινὶ θεῖα μοῖρα παραγίνεται
 αὐτῇ δὲ ἐξιν χοῆσθαι
 ἀδικεῖν μοι δοκοῦσιν
 παρασπικῆς ἀρχῆ
 τραπέζης, καὶ τῆς τέχνης
 855. ὅστις οὔτε βέβρωκεν, οὔτε
 βασιλικωτάτη τεχνῶν
 τὴν αὐτοῦ τέχνην
 καὶ ἀνήροτα
 μὴν ῥήτορά γε
 δύναται μῶρος ὢν
 ταῖς βαναύσοις τέχναις
 856. μὴν τῶν καλλίστων καὶ μεγίστων
 τεχνῶν
 ἐπειδ' ἂν καὶ τούτων
 οὔτε γὰρ τὴν ῥητορικὴν
 857. ἐξ ὧν δήλον ὅτι
 μία ἐξὶ καὶ ἀντήσιν
 858. δὲ τις ἀναγκαῖαν
 ταῦτα μὴ λέγειν
 τοῦ μηδὲ ἀρχὴν
 859. ἐν ἑλλήσι καὶ βαρβάροις
 ἐτέρως δὲ τούσδε παρασπείν
 ὡς ἔοικε παρασπείν
 ἢ φιλοσοφία τῆς τέχνης
 860. ὦ τυχιάδη, οὐς καὶ σὺ
 κἀμὲ κατὰ τινος αὐτοῖς
 οὐ μὰ τὸν δία

ἐγὼ σοὶ καταλέξω αὐτοὺς, οὐχί
 τοὺς φαύλους
 861. καὶ πᾶν· οὗτος μέντοι
 αὐτὸς ἠυδοκίμει παραπῶ
 ὡσεὶ παρ' αὐτοῦ μαθ.
 οὕτως μὲν μοι δοκεῖ
 ἦκεν ἐν σικελίᾳ
 862. ἄλλοι, καὶ Ἀριστόξενος
 πολλοὺς καὶ ῥιγῶντας
 ὅτι τὲ καὶ καταπολλὰ
 863. φανερὰς γίνεσθαι
 εἴη συμβαλόμενος
 σοὶ δοκεῖ χλένης
 ἔξω δηομένην
 864. καλῶς δὲ εἰ καὶ ἀποθάνοι
 865. ἀναγκασθεὶς παρεδέξατο
 τῶν μέντοι νῦν ῥητόρων
 διὰ τοῦτο εἶχεν. ἔτι οὐχί
 σφὰς αὐτοὺς φιλιππῶ
 αἰεὶ τὰ
 εἶγε καὶ ἄλλος τις
 ἀθηναῖος· καὶ ταῦτα
 866. ὁ δὲ κορυφαιότατος αὐτῶν
 867. οὐ γὰρ δὴ τούτοις ἔχεις ὡσπερ
 ἐκείνοις αἰτιᾶσθαι
 σκόπει δὲ οὕτως
 σοφράτης, καὶ φεύγων ἐκεῖθεν
 868. σκόπτειν αὐτοῖς καὶ
 τύχη ὅς οὐκ ἐπίσταται
 869. ὁ λόγος ἀπορροεῖ
 καὶ δικαιοτάτος | abest
 870. τὸ ποτήριον διαπαντὸς
 τῷ βασιλεῖ· οὐχ ὡσπερ
 τινὰς καλουμένους

871. οὗτος ἐξέωσεν· καὶ ἐσβεσεν· καίτοι ἐν δὲ δὴ καὶ τούτοις καὶ σαφηνήδονα τὸν παῖδα τοῦ δῖος, ὁ παρὰ ἀπέθανεν δὲ καὶ αὐτὸν τὸν Ἀχ. ἔκτωρ. καὶ προσπίπτων τὸν
872. πάντες ἢ αὐτόθ' ἢ μὲν ἰκανόν. ὡς ἐγράφην περ ἐν πάλιν ὑποβάς ὀνόμηνεν
873. εἰ μήτε τοὺς φίλους ἀτάλαντος ἄρηι
874. συμποσίῳ καλῶ κατακειμένῳ τῆς πόλεως ὑπασπιστὰς αὐτῆς ἔτιω
875. τοσοῦτω μοι δοκεῖ οὐκ αἰσχρῆ μᾶλλον τοῦ χωρίου ἐξίν· καὶ οὔτε ἔλαφος
876. εἰς τὴν γῆν ὁρῶν παραβάλλοντες ἐκείνον οὐδὲν αὐτῷ μέλον τι ἂν οἱ ἄνθρωποι οἴωνται δεινότερόν ἐστιν, καὶ οὕτως διακείνται ὁ γὰρ δικάζων ἄλλος δὲ κ. τ. λ. absunt usque ad ὁ δὲ παρὰ βασιλείως exclusive.
877. ὁ δὲ παραβασιλείως ὑπὲρ συνεῖναι μισθὸν αἰτεῖ καὶ οὐδ' αὐτὸ ὅτι μισθὸς | abest ταῦτα περὶ τούτους
- ἐξώθεν τούτων διαφθειρομένων πᾶσα ἀνάγκη
878. οὗτος, ὅτι ἀπορεῖ οὐδὲ γὰρ φρόνιμος οὔτε ὁ παράσιτος ἂν ὁ ἀνδρείος οὐκ ἄλλως μὴ ὑπάροχοι οὐδὲ τι μᾶλλον δὲ ἤδη ἐγὼ πολλάκις εἶδον, οὐδὲν
879. καὶ ἐς βαλανεῖον ἀλλ' ἐαυτῷ ἐκείνος ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθὸς, ἀλλ' ὁ φαῦλος σωκράτους ἐστίν
880. οὐδεὶς ἐγὼ τοιοῦτον ἀπέθανεν. ταῦτα ἐστὶν τὸ κτήμα ἠλίθιά γέ σου, ὃ δύνασαι γινώσκειν χρυσίον ἔχει πένης ἐστίν. καὶ
881. σώζεται. αὐτε μὴν
882. αὐτε μὴν ὁ παράσιτος ὀνομά ἐστιν τῆς θέλω μαθεῖν εἰ ἄριστα οἶε παραπλεῖν ἐγωγε· | cetera absunt usque ad τί δὲ τὸ ἰππέυειν ὁμοίως ἂν ἐθέλοιω
883. μαθητῆς σοι γίνομαι.

Corrigenda.

Pag. 1 lin. 2 pro *ἐπειράθη* corrige *ἐπειράθη*.
" 3 " 2 " *τοσούτων* corrige *τοσούτων*.
" 3 " 23 " *ἔγω* corrige *ἔγω*.
" 4 " 12 " *ἔνδοθεν* corrige *ἔνδοθεν*.
" 6 " 2 " *παρασχη* corrige *παράσχη*.

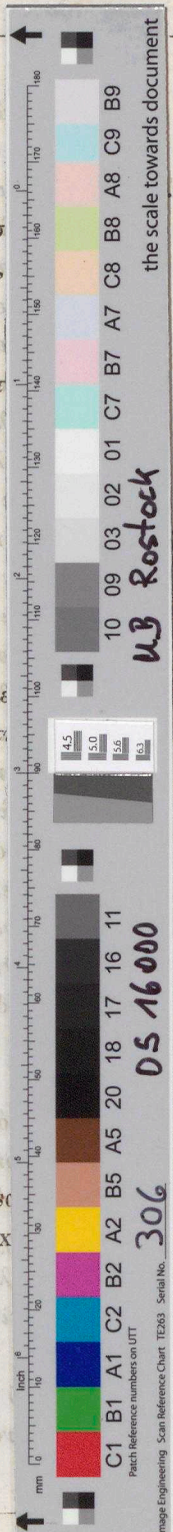

Corrigenda.

Tab. I. lin. 2	pro	interrogat	corrigere	interrogat
" 3 "	"	interrogat	corrigere	interrogat
" 4 "	"	interrogat	corrigere	interrogat
" 5 "	"	interrogat	corrigere	interrogat
" 6 "	"	interrogat	corrigere	interrogat

871. οὗτος ἐξέωσεν καὶ
 ἔσβεσεν καίτοι
 ἐν δὲ δὴ καὶ τούτοις καὶ σ
 να τὸν παῖδα τοῦ Διός,
 ἀπέθανεν δὲ
 καὶ αὐτὸν τὸν Ἀχ.
 ἔκτωρ. καὶ προσπίπτων τ
 872. πάντες κ' αὐτόθ'
 μὲν ἱκανόν.
 ὡς ἐγράφην περὶ ἐν
 πάλιν ὑποβάς
 ὀνόμηγεν
 873. εἰ μήτε τοὺς φίλους
 ἀτέλειτος ἄρηι
 874. συμποσίῳ καλῶ κατακειμα
 τῆς πόλεως ὑπασπιστὰς αὐτ
 875. τοσοῦτω μοι δοκεῖ
 οὐκ αἰσχρῆν μᾶλλον τοῦ
 ἐξίν' καὶ
 καὶ οὔτε ἔλαρος
 876. εἰς τὴν γῆν ὀρθῶν
 παραβάλλοντες ἐκείνον
 οὐδὲν αὐτῷ μέλον τι ἄν
 θρωποι οἴωνται
 δεινότερόν ἐστιν, καὶ
 οὔτως διακρίνεται
 ὁ γὰρ δικάζων
 ἄλλος δὲ κ. τ. λ. absunt usq
 ὁ δὲ παρὰ βασιλέως ex
 877. ὁ δὲ παραβασιλέως ὑπὲρ
 συνεῖναι μισθὸν αἰτεῖ
 καὶ οὐδ' αὐτὸ
 ὅτι μισθὸς | abest
 ταῦτα περὶ τούτους

ἐξωθεν τούτων
 διαφθειρομένων πᾶσα ἀνάγκη
 οὗτος, ὅτι ἀπορεῖ
 οὐδὲ γὰρ φρόνιμος
 οὔτε ὁ παράσιτος ἄν
 ὁ ἀνδρείος οὐκ ἄλλως
 μὴ ὑπάρχοι
 οὐδὲν ἀπορήσει
 ὥσε ἐπὶ τούτῳ, οὐκ ἐπ'
 ὁμοῦ καὶ φιλόσοφοι
 αὐτοῖς δεδιότες
 ὑπ' ἀνέμου
 οὐδὲ τι μᾶλλον
 δὲ ἤδη ἐγὼ πολλάκις εἶδον, οὐδε
 νὸς ὄντος
 καὶ ἐς βαλανεῖον
 ἀλλ' ἐαυτῷ ἐκείνος
 ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθὸς, ἀλλ' ὁ φαῦλος
 σωκράτους ἐστίν
 οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον
 ἀπέθανεν. ταῦτα
 ἐστὶν τὸ κῆμα
 ἠλίθιά γέ σου, ὦ
 δύνασαι γινώσκεις
 χρυσίον ἔχει
 πένης ἐστίν. καὶ
 σῶζεται. αὐτε μὴν
 αὐτε μὴν ὁ παράσιτος
 ὄνομά ἐστιν τῆς
 θέλω μαθεῖν
 εἰ ἀριστα οἶε
 παραπλεῖν ἔγωγε. | cetera absunt
 usque ad τί δὲ τὸ ὑπεύθυν
 exclusive.
 ὁμοίως ἂν ἐθέλοι
 μαθητῆς σοι γίνομαι.